

největší
český
poskytovatel
služeb
na cestách

meridian

4/2018

Zákaznický magazín JLV, a.s. • JLV Customer Magazine

*Odpustit mohu,
zapomenout ne*

Marta Kubišová

*I Can Forgive,
but I Can Never Forget*

Co chutná na cestě
z Prahy do Budapešti

**What Is Tasty on the
Way from Prague to
Budapest**

Historie státních
symbolů

**The History of
State Symbols**

Po přečtení časopis prosím vraťte!
Please return after reading!

12.5. –
4.6.2019

f

PRAŽSKÉ JARO PRAGUE SPRING

74. mezinárodní hudební festival / 74th International Music Festival

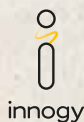
Vstupenky v prodeji od 12. prosince 2018
Tickets go on sale on 12 December 2018

www.festival.cz

Za finanční podpory
Financial Support

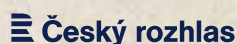
Partner festivalu
Festival Partner

Generální mediální partner
General Media Partner

Hlavní mediální partner
Main Media Partner

Mediální partner
Media Partner

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

Editorial

Vážení cestující, milí hosté, náš palubní časopis Meridian dojel do pomyslné cílové stanice roku 2018. Věřím, že i toto poslední číslo Vám přinese během Vaší cesty hodně zábavy a poučení.

Vydáte se s námi do hlavního města Maďarska, kam se dostanete pohodlně vlakem se službami naší společnosti JLV, a. s. Výlet do Budapešti třeba na předvánoční víkend je tedy výzvou pro každého z Vás. Základní osnovu návštěvy památek si můžete naplánovat podle reportáže našich redaktorů.

Marta Kubišová na titulní straně a Mireille Mathieu jsou dvě zpěvačky, dámy, vrstevnice, které jsou ve svých zemích symbolem. Před rokem 1968 se teoreticky mohly setkat v Paříži, kde Marta Kubišová také koncertovala. Těžko dnes odhadnout, jak by se vyvíjel její umělecký osud, kdyby nepřijely ruské tanky, které nějakým způsobem zasáhly do života každého Čechoslováka. Marta Kubišová nesměla zpívat neuvěřitelných 19 let. Teprve sametová revoluce, jejíž 30. výročí si příští rok připomeneme, ji vrátila na scénu mezi její fanoušky a obdivovatele. Nejen to je jistě důvodem k přečtení tohoto zajímavého rozhovoru s ní.

Vánoční jídla střední Evropy jsou tipem k navození předvánoční atmosféry a také gastronomickou vstupenkou do roku 2019, který pro JLV znamená 60. výročí od jejich založení.

Tradice nás zavazuje a já budu rád, když i Vy se k nám budete stále vracet. S námi totiž „cesta chutná“!

Přeji Vám hodně zdraví a úspěchů do nového roku 2019!

Bohumír Bárta
Generální ředitel JLV, a. s.

Dear passengers, dear guests, Our Meridian on-board magazine has arrived at the notional destination of 2018. I believe that this last issue of this year will be both informative and enjoyable, and that you will find some interesting articles in it during your journey.

You can go to the capital of Hungary with us - you can get there by train with the services of our company - JLV - in all comfort. Going to Budapest, for example for an Advent weekend, is a challenge that many of you will surely accept. You can schedule a sightseeing tour according to the report by our editors.

Marta Kubišová on the cover and Mireille Mathieu - two singers, ladies, of approximately the same age, and both are symbols in their respective countries. They could theoretically meet in Paris before 1968 where Marta Kubišová had several concerts. It is difficult to guess how her artistic destiny would have evolved if the Russian tanks didn't arrive as this event had some impact on the life of each and every Czechoslovak. Marta Kubišová was banned from singing for 19 long years, and only the Velvet Revolution returned her among her fans and admirers; by the way, we will celebrate its 30th anniversary next year. And this is just one if the reasons why you should read the interesting interview with her.

Central European Christmas meals are a tip for evoking an Advent atmosphere, and a gastronomical ticket to 2019 - the year in which JLV will celebrate the 60th anniversary of the company foundation.

The tradition is binding, and I will be glad if you will return to us because of the quality and hospitality that you receive. The "The way is tastier with us"!

I wish you strong health and lots of successes in 2019!

Bohumír Bárta
General Director at JLV

Zákaznický magazín JLV, a. s.
JLV Customer Magazine

4/2018

Vychází v prosinci 2018
December 2018 Edition

Vydává / Issued by
JLV, a. s., Chodovská 3/228
141 00 Praha 4-Michle
Generální ředitel
General Director
Bohumír Bárta
IČ: 45272298
DIČ: CZ45272298
Tel.: +420 271 003 213
Fax: +420 272 765 592
www.jlv.cz

MK ČR E 17561
ISSN 1802-7857

Šéfredaktor / Editor in Chief
Aleš Pohořal
a.pohoral@space4u.cz

Grafická úprava
Graphic Design
Bohumír Golda

Redakční rada
Editorial Board
Karolína Slezáková,
Martin Janura, Petr Pospíšil,
Václav Rubeš, Jan Valeš

Vydavatelský servis
Publishing Service
Space 4U, s. r. o.
Jankovcova 1345/61
170 00 Praha 7
Jednatel
Company Director
David Míkula
IČ: 26122511
DIČ: CZ26122511
Tel.: +420 272 107 111
Fax: +420 272 107 100
www.space4u.cz

Inzerce / Advertising
d.travnickova@space4u.cz
+420 606 631 091

DTP
Růžolíčí chrochtík, s. r. o.
Komenského 1100
252 30 Řevnice

Vydavatel neručí za obsah
PR článků a inzerátů
The publisher does not
guarantee the contents of PR
articles and advertisements

Fotografie na titulní straně
Cover photo
Tomáš Lébr

Volně neprodejně / Not for sale

6 Dvě pěvecké kariéry
Marty Kubišové

10 Two Marta Kubišová's
Careers in Music

16 Jídlo, čínština, zálety
i oslava svatby

18 Meals, Chinese, Affairs, and
a Wedding Celebration

28 Dva státní symboly

30 Two Czech Symbols
of the State

42 Vyhraje jen s nohama
na zemi

44 You Can Win Only with
Your Feet on the Ground

54 Vánoce: jiná země,
jiné jídlo

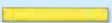

56 Christmas: Different
Countries, Different Meals

Pravidelné destinace lůžkových, lehátkových a jídelních vozů JLV

Regular destinations of JLV sleeping cars, couchettes and restaurant cars

	
jídelní vozy JLV JLV restaurant cars	SuperCity (Pendolino)
	
railjet	sezonní spoje JLV JLV seasonal destinations
	
lehátkové a lůžkové vozy JLV JLV couchettes and sleeping cars	

Dvě pěvecké kariéry Marty Kubišové

Marta Kubišová je tak trochu rekordmankou, ve světě neexistuje zpěvačka, která mezi hvězdnými kariérami měla přestávku 19 let. Ne že by paní Marta o takové nepřilíš veselé prvenství stála, ale dvě události z minulého století způsobily, že se tak skutečně stalo.

Vše začalo v roce 1962. Koncerty nejen doma, ale například v Paříži, velká popularita, až přišla „přátelská návštěva“ vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 a pár měsíců nato konec kariéry. Očekávala jste, že vaše kariéra kvůli vašim postojům brzy skončí?

Popravdě řečeno očekávala, věděla jsem, že po roce 1968 je to jen otázka času, kdy to přijde. Koncem roku jsem byla před komisí, která zkoumala mimo jiné i závadnost či nezavadnost textů vzhledem k tehdejšímu režimu. Zpívala jsem Tajga blues a ptali se mne, jak to myslím. Nijak, odpověděla jsem, já to jen zpívám. Věděla jsem, že kolegové to nebudou mít do budoucna lehké, a já jsem chtěla z toho vlaku, který se řítí bůhvíkam, vystoupit.

Neuvažovala jste jako někteří vaši kolegové o emigraci?

Měla jsem tady maminku, babičku, bratr emigroval – a kdo by se tu o ně postaral? A říkala jsem, že se nechci dívat „na Klet z druhé strany“. Když se mě ptali, jestli mám ještě nějaký důvod, tak jsem řekla, že mám: nikde na světě nemají tak skvělé obložené chlebičky a já je mám moc ráda.

Jak jste prožívala toto období, přece jen pro mladé děvče s takovou perspektivou to musela být rána...?

Nedalo se nic dělat, žili jsme na Slapech s mým prvním manželem režisérem Janem Němcem, jezdili za námi přátelé, třeba režisér Pavel Juráček, herec Pavel Landovský, který je znám i ze svého působení v zahraničí, především v Rakousku, a mnoho dalších. Slovenský režisér Juraj Jakubisko nás navštěvoval s pečenou husou.

Tato část života byla pro vás jistě těžká nejen tím, že jste nemohla zpívat...

Byla. V roce 1971 jsem přišla o miminko, dítě bylo v mém lůně už mrtvé. Také můj život mohl v té chvíli kvůli zdravotním komplikacím po lékařském zákroku skončit.

Pak se k vám osud ale přece jen v tomto směru neotočil zády a na svět přišla Kateřina, která vám v současné době dělá PR manažerku...

To ano, Kačenka mi dělá radost a snaží se mi pomáhat ve všech směrech. Ale lehké to tehdy po jejím narození rozhodně nebylo. Finanční podpora v mateřství žádná, ale rozhodně jsem na život nezahořkla. Věděla jsem, že musím nějaké peníze vydělat, a tak jsem se stala referentkou v podniku Výstavba sídlišť. S přestávkou jsem tam byla devět let.

Když se ohlédnete zpět vzhledem k času, který od nuceného konce vaší kariéry a následných událostí uplynul, dokážete odpustit...?

To sice ano, ale zapomenout nemůžu.

Nyní udělejme tečku za tímto složitým obdobím a přesuňme se do veselejších časů a začátku vaší „druhé kariéry“ po sametové revoluci v roce 1989...

Na Václavském náměstí v Praze jsem zpívala kultovní píseň Modlitba pro Martu. Všichni čekali, že navážu na předchozí kariéru, ale já jsem si nebyla jistá.

Opravdu?

Ano, dokládá to už to, že jsem si vzala v zaměstnání neplacenou dovolenou a uvažovala jsem, jestli mne lidé ještě budou chtít, to za prvé, a za druhé jsem si říkala, že zpívat nebudu, když z toho sama nebudu mít dobrý pocit.

Nakonec jste tedy druhou kariéru neukončila, což všichni posluchači kvitovali s povděkem...

Bylo toho opravdu hodně. V roce 1994 jsme opět dali dohromady Golden Kids, což byla skupina, kde kromě mne zpívali Helena Vondráčková a Václav Neckář, která byla

před prvním přerušením kariéry hodně populární, přesně 15 měsíců. Spolupracovala jsem s mnohými hudebníky – např. s kapelou Petra Maláska a Karla Štolby. V Divadle Ungelt jsem byla dvacet let. Vydávala jsem CD, jezdila do zahraničí – byla jsem snad všude v Evropě, ale také v Americe a v Austrálii, hned po sametové revoluci jsem byla i v Japonsku...

Procestovala jste obrazně řečeno půl světa, kde se vám líbilo nejvíce?

Všude je něco zajímavého, ale upřímně vám řeknu, že cítím přísloví „všude dobře, doma nejlépe“. Cítím se spokojená ve vlastním prostředí, a když se k tomu dívám na pořady o zvířatech a přírodě, tak to opravdu nemá chybu. Tedy s výjimkou toho, když se v dokumentech zvířata zabíjejí anebo týrají.

Ke zvířatům, s nimiž je také spojen váš život, se ještě vrátíme, pojďme se však ještě na chvíli ponořit do vod vaší pěvecké kariéry, kterou jste ukončila na podzim minulého roku koncertem v rodných Českých Budějovicích. Nelitujete v tomto čase, že jste z pódii odešla?

Vůbec ne, jsem z toho nadšená! Chtěla jsem zpívat jen do té doby, kdy na to budu stačit, nechtěla jsem zažít to,

**Marta Kubišová se svou dcerou Kateřinou.
Marta Kubišová with her daughter Kateřina.**

že by mi diváci tleskali jen ze soucitu. Výjimku jsem letos udělala na koncertech ke 100 letům republiky, což jsem nemohla z pochopitelných důvodů odmítnout. Už mi ale opatrně říkali, že příští rok uplyne třicet let od sametové revoluce a že také ještě něco vymyslíme.

Takže teď jistě máte více času na sebe a užíváte si trochu volna...?

Také jsem si myslela, že budu mít dostatek volna, že si vše budu užívat, ale to jsem byla hodně naivní. Úplný opak je pravdou. Jezdím na besedy, věnuji se různým charitativním i jiným akcím, většinou ve spojení se zvířaty, a k tomu natáčení pořadu Chcete mě?...

KRÁTCE ZE ŽIVOTA MARTY KUBIŠOVÉ

Narodila se 1. listopadu 1942 v Českých Budějovicích.

V roce 1952 se přestěhovala s rodiči a bratrem do Poděbrad, kde vystudovala gymnázium.

Po maturitě pracovala v poděbradských sklárnách a tři roky marně usilovala o doporučení továrny k pohovorům na medicínu.

Amatérsky zpívat začala s taneční kapelou, kterou sestavili muzikanti z lázeňského Promenádního orchestru Poděbrady.

V roce 1962 vyhrála konkurz do pardubického Stop divadla. V roce 1963 získala angažmá v Divadle Alfa v Plzni. Od roku 1964 působila v pražském Rokoku. O rok později se v tomto divadle poprvé sešla s Helenou Vondráčkovou a Václavem Neckářem, s nimiž v roce 1968 založila legendární trio Golden Kids.

Po okupaci vojsky Varšavské smlouvy 21. srpna 1968 se stala její píseň Modlitba pro Martu doslova národním protestsongem. Znelíbila se režimu a od roku 1970 následoval zákaz umělecké činnosti.

V roce 1977 se stala signatářkou Charty 77.

Byla dvakrát vdaná – v roce 1969 se stal jejím manželem režisér Jan Němec, který později emigroval do USA. Jejím druhým manželem se stal v roce 1974 režisér Jan Moravec. V roce 1979 se jim narodila dcera Kateřina.

Sametová revoluce v roce 1989 ji opět rozezpívala.

V roce 1991 začala s moderováním adventních koncertů pro ČT a v roce 1992 začala moderovat i pořad na pomoc zvířatům Chcete mě?.

Natočila mnoho nových alb a pravidelně uváděla své recitály v pražském Divadle Ungelt.

S pěveckou kariérou skončila 1. listopadu 2017 a chystá se psát autobiografickou knihu.

**Láska ke zvířatům je celoživotní.
Her love for animals is lifelong.**

Takže jsme se k těm zvířatům po drobné vsuvce přece jen dostali a také k pořadu, který jste jmenovala, bez kterého si už vysílání ani nedovedeme představit. Zatím se natočilo přes 1000 dílů...

Ano, s tímto pořadem jsem spojena. Když se vrátím do historie, trápilo mne, že se chováme ke zvířatům tak nelidsky. Jednou, bylo to na začátku devadesátých let, jsem se zúčastnila schůzky ochránců zvířat, kde se řešila pomoc týraným a opuštěným zvířatům. Tehdy ještě nebyly žádné pořádné útulky, spíše jen taková domácí depozita. Na té schůzce jsem se setkala se spisovatelem a scenáristou Jiřím Šebánkem a vznikl právě pořad *Chcete mě?*, který se vysílá od roku 1992 až dodnes. Součástí tohoto pořadu, který upozorňuje na nešvary v této oblasti, je rovněž nabídka psů a koček, kterým hledáme nový domov. Díky tomuto pořadu už našly své nové a lepší majitele stovky zvířat. Tahle práce má opravdu smysl. Asi 13 let mi s pořadem pomáhala i moje dcera Kateřina, která po mně zdědila lásku ke zvířatům.

Jaký je váš domácí „zvěřinec“?

Doma máme čtrnáctiletého kocoura, osmnáctiletou kočku

„peršanku“ a tříletou yorkšírku Brillinku, která mi nahradila yorkšírku Bijounku, jež uhynula ve svých třinácti letech.

Četl jsem, že píšete knihu o svém životě – v jakém stadiu jste nyní s touto prací?

Po konci kariéry jsem si myslela, že na to budu mít spoustu času, ale upřímně se přiznám, že doposud nemám ani čárku. Doufám, že se můj program alespoň trochu omezí

a že knížku nakonec přece jen napíšu.

Říká se, že Vánoce jsou nejhezčí část roku a svátky klidu. Jak probíhají u vás?

Svátky klidu? Pro mne je to katastrofa. Dokud se o vše starala maminka, tak to bylo úžasné, ale teď je příprava na mně a zabere mi spoustu času. Nejíme ryby, takže je u nás nahrazují krutí anebo kuřecí řízký.

Máte nějaký zajímavý recept? Na tuhle otázku nám odpověděla dcera Kateřina.

„Mamča dělá úžasný bramborový salát, jihočeský, s jablky. Je lehký, bez majonézy, prostě delikatesa!“

Když už jsme se dotkli jídla, ochutnala jste nějaké, které se připravuje v našich jídelních vozech?

Ještě ne, a to je asi moje škoda. Chystám se už delší dobu, že pojedeme někam na výlet pendolinem, což mi moji přátelé vřele doporučují, takže jsem opravdu zvědavá. Ale jinak mne vážou k vlakům vzpomínky, zvláště když jsme s Kačenkou jezdily na chalupu na Vysočinu a později na chatu do Dobřichovic. Ale to už je historie...

Co zajímavého byste nám prozradila z nejbližšího programu?

Stále pokračuje moje spolupráce s ČT na pořadu *Chcete mě?* a momentálně se dokončuje charitativní kalendář VDN Promo, jehož výtěžek půjde ve prospěch zvířat.

**Text: Aleš Pohořal
Foto: Tomáš Lébr,
Marie Krbová / Divadlo
Ungelt, archiv
Marty Kubišové**

**S Anetou Langerovou v Divadle Ungelt ve hře Touha jménem Einodis.
At the Ungelt Theatre with Aneta Langerová in the Touha jménem Einodis (Desire Called Einodis) play.**

Piacetto
ESPRESSO

Potěšení z italského espresso

Piacetto Espresso spojuje staletí italské tradice s vášní pro ten nejvyšší požitek z kávy. Kávová zrnka se pomalu a jemně praží, aby se ještě více rozvinulo jejich cenné aroma.

Káva je pěstována v souladu s ekologickými a společensky etickými metodami. Ochutnejte a přispějte ke zlepšování životních podmínek lidí v zemích, odkud káva pochází.

100% Arabica

Per la grande gioia di un piccolo momento.

Pro velkou radost z malých okamžiků.

Two Marta Kubišová's Careers in Music

Mrs. Marta Kubišová is a bit of a record-keeper as there is no other singer in the world who would "make" a pause of 19 years between two parts of a career. Well, it is not exactly something to write home about, but two events in the last century caused this both unfortunate and fortunate fate.

Everything began in 1962 – concerts in Czechoslovakia and in places like Paris, great popularity, and then... the Warsaw Pact armies invaded the country in 1968, and your career lay down in flames a few months later. Did you expect the premature end of your career due to your opinions?

Actually, I expected it as it was clear that it was just a matter of time after 1968. I had to sing in front of a committee at the end of that year, and the harmful nature of my lyrics towards the regime was assessed, among other things. I sang *Tayga Blues*, and they asked me what I meant by that. Nothing, I answered, I was just a singer. I knew that my colleagues would go through difficult times in the future, and I wanted to get off the train that was going God-only-knew-where.

Did you not consider fleeing the country like some of your colleagues?

producing such delicious open sandwiches and I love them.

How did you survive that period. It had to be pretty difficult for a young lady with such prospects of a career...

We could do nothing. We lived at the Slapy Dam with Jan Němec, my first husband, and our friends visited us – for example director Pavel Juráček, actor Pavel Landovský who also acted abroad, mostly in Austria, and many others. Slovak director Juraj Jakubisko always brought a roast goose with him.

This part of your life was difficult not just because you couldn't sing...

It was. I lost my baby in 1971, it was already dead in the womb. And I could have died as well due to complications after the operation.

Then the destiny showed you a favourable face in this respect and your

maternity was non-existent, but I was not bitter about my fate in life. I knew that I had to earn some money so I began to work in an office at the Výstavba sídlišť company. I was there for nine years with a pause.

When you are looking back... can you forgive after all that time that has passed since the forced end of your career and considering the consequential events?

Well, I can forgive, but I can never forget.

Let's draw a line under this difficult period of your life, and move into more pleasant times and the beginning of your "second career" after the Velvet Revolution in 1989...

I sang the cult song – *Modlitba pro Martu* (Prayer for Marta) – in Wenceslas Square. Everyone expected that I would go on and continue in my previous

**Marta Kubišová při natáčení pořadu *Chcete mě?* – útlek *Srdcem pro kočky*.
Marta Kubišová during shooting the *Chcete mě?* TV show – the shelter *Heart for Cats*.**

My mother and grandmother lived here, my brother left the country – who would look after them? And I said that "I didn't want to look at the Klet Hill from the other side". When they asked me if I had any other reasons for that, I answered that I did: There is no other place in the world

daughter Kateřina was born. She is your PR manager at present, by the way...

Yes, that's right, Kateřina is my joy and she is trying to help me as much as she can. Still, it was not that easy after she was born. The financial support in

career, but I was not sure about that.

Really?

Yes. One of the proofs is that I took some unpaid days off at work, and I was not sure if people would still want to see me on stage. This was the first

**Kouzelné úsměvy matky a dcery při „návštěvě“ u koní.
Mother's and daughter's magical smiles during the "visit" of horses.**

thing. Second, I said to myself that I would not sing if I didn't feel well about it.

After all, you didn't end your second career and all listeners were quite grateful...

It was a really busy time. The Golden Kids reunited in 1994 – it was a band where I was together with Helena Vondráčková and Václav Neckář, and it was very popular before I was forced to quit, which lasted exactly 15 months. I cooperated with lots

of musicians, for example with Petr Malásek's and Karel Štolba's band. And I performed at the Ungelt Theatre for 20 years. I recorded CDs, toured abroad – I was in almost all corners of Europe, America, Australia, and I even went to Japan just after the Velvet Revolution...

You have travelled almost through the whole world. Which place did you like best?

There is something interesting everywhere, but honestly,

I honour the "East or West, home is best" proverb. I feel content in my own environment, and when I can watch documentaries about the nature and animals, life seems very nice. With one exception – when animals are tortured or killed in those documentaries.

We will get back to animals as they are a part of your life, but I would like to rest in the realm of your career as a singer that finished

**Herecké schopnosti předvedla Marta Kubišová i ve hře Touha jménem Einodis (s Anetou Langerovou).
Marta Kubišová showed her acting skills for instance in the Touha jménem Einodis (Desire Called Einodis) play (with Aneta Langerová).**

BRIEFLY FROM MARTA KUBIŠOVÁ'S LIFE

She was born in České Budějovice on 1st November 1942.

She moved to Poděbrady with her parents and brother in 1952, and she studied at gymnasium there.

After graduation, she worked at the Poděbrady glassworks, and she could not get the factory recommendation for further studies at the Faculty of Medicine for three years.

She began to sing as an amateur with a dance music band that included musicians from the Promenádní orchestr Poděbrady spa orchestra.

In 1962, she won a singing contest for the Stop Theatre in Pardubice. She got a job at the Alfa Theatre in Pilsen in 1963, and then she moved to the Prague Rokoko Theatre in 1964. She first met Helena Vondráčková and Václav Neckář at that theatre, and the trio formed the legendary Golden Kids in 1968.

Her song Modlitba pro Martu became a national protest song after the invasion of the Warsaw Pact armies on 21st August 1968. She fell from grace with the regime, and she was banned from public performances in 1970.

She signed Charter 77 in 1977.

She was married twice – to director Jan Němec from 1969 (he left for the USA later on), and to director Jan Moravec from 1974. Their daughter Kateřina was born in 1979.

She returned onto the stage after the Velvet Revolution in 1989.

She began to host advent concerts for CT in 1991, and then when began to shoot the programme for helping animals (Chcete mě?) in 1992.

She recorded lots of new albums, and she regularly performed at the Ungelt Theatre.

She ended her career as a singer on 1st November 2017, and she is planning to write an autograph.

by a concert in České Budějovice last autumn. Don't you regret the decision to stop performing? Don't you miss the stage life?

Not at all! I am enthusiastic about it. I wanted to sing until the time when I felt that it would be over the top for me. I didn't want to hear the applause because of compassion. I made one exception on the concerts marking the 100th anniversary of the republic as I could not refuse for understandable reasons. And... I was approached with the idea that there would be the 30th anniversary of the Velvet Revolution next year and that it would be nice to come up with a project...

So you certainly have more time on your hands, and you can enjoy more free time...

Actually, I thought that I would have enough free time and that I would enjoy it. How naïve I was! It is exactly the other way around. I go to discussion meetings, I devote time to charity and other events, usually in connection with animals, and then there is the *Chcete mě?* (Do you want me?) TV programme for placing animals from shelters into good hands...

So we are back in the life with animals after a short pause. Actually, the programme you have just mentioned has been a long-term

**Zpěvačka s maminkou a babičkou.
The singer with her mother and grandmother.**

**Pohled z okna. Zvědavé byly i kočky.
Looking out of the window – and the cats were pretty curious, too.**

feature on TV – over 1,000 parts have been broadcast so far...

Yes, I am satisfied with the programme. Going back to history, I was upset that we behaved towards animals in an inhuman way. Once, in the early 1990s, I went to the meeting of an animal welfare

group where the help to tortured and deserted animals was discussed. There were no established shelters, and if – they were few and far between. I met writer and scriptwriter Jiří Šebánek at that meeting, and we put together an idea of the programme that I mentioned – it has been broadcast since 1992. A part of the programme focused on problems and issues in the field is the offer of dogs and cats looking for new homes. Hundreds of animals have found new homes thanks to this programme. This work really makes sense. My daughter Kateřina helped me with the programme for 13 years as we share the love of animals.

How many animals have you got at home?

We have a 14-year-old tom cat, an 18-year-old Persian pussy cat, and 3-year-old Yorkshire terrier Brillinka who came after Bijounka, Yorkshire terrier that died at 13 years of age.

I have read that you are writing a kind of memoirs – how far have you got with that work?

I thought that I would have a lot of time to do it after the end of my career, but honestly – I have not even started. I hope that my schedule will be reduced a bit and that I will manage to write it.

It is said that Christmas is the nicest part of the year and a calm holiday season. How do you spend that time of the year?

A calm holiday season? It is a disaster if you ask me. When my mum looked after everything, it was great, but I have to prepare everything myself now, and it takes a lot of time. We do not eat fish so we go for turkey or chicken steaks.

Can you share an interesting recipe with us? (Daughter Kateřina answered this question.).

"My mum makes a great potato salad from South Bohemia, with apples. It is light, without mayonnaise, simply a delicacy!"

As we have mentioned food, have you tried any of the meals served in our dining cars?

Not yet, I admit. I have been going to do so for some time, say, a trip by Pendolino as my friends recommend it, so I am really curious. Still, I have fond memories of trips by train – especially when we went to the cottage in Vysočina or later to a summer house in Dobřichovice with Kateřina. It is already history...

Could you tell us a bit about your upcoming schedule?

My cooperation with CT on the *Chcete mě?* programme is going on, the VDN Promo charity calendar is being finalized, and the earnings will go to the fund supporting animals.

**Text: Aleš Pohořal
Photos: Marie Krbová / Ungelt
Theatre, Marta Kubišová's
archives**

NA BRUSLE NA LETNOU

KLUZIŠTĚ ZDARMA
od 1. PROSINCE 2018 do 24. ÚNORA 2019

5. 12. 2018
17.00–20.00 hod

ČERTOVSKE KLUIZISTE

22. 12. 2018
14.00–20.00 hod

VANOCE NA LEDE

5. 1. 2019
14.00–20.00 hod

SKLUZEM DO NOVEHO ROKU

14. 2. 2019
17.00–20.00 hod

VALENTYNSKE BRUSLENI

Letos i s INSTRUKTORY zdarma

JLV

oslaví 60 let na trhu

Jen obtížně byste hledali v oboru gastronomie společnost s 60letou historií, a to nejen v Čechách, ale i v Evropě. Příběh JLV se začal psát právě před 60 lety, v roce 1959, kdy byla založena společnost Jídelní a lůžkové vozy. V průběhu úctyhodných šedesáti let prošly JLV fantastickým vývojem, který je bez jakýchkoli pochyb řadí do exkluzivní společnosti výjimečných firem, jako jsou Wagons-Lits či MITROPA.

O tom svědčí i ocenění společnosti LOCO2, o kterém jsme se zmínili v minulém čísle časopisu a která zařadila projekt ČD Restaurant se servisem JLV na první místo v Evropě.

Příští rok si budou JLV připomínat skutečně významný milník – šedesát let, během nichž se společnost JLV vypracovala na špičku ve svém oboru a svou působnost navíc rozšířila i mimo železnici. Z mnohaletých zkušeností z prostředí travel cateringu a poskytování služeb čerpají dnes JLV v řadě svých konceptů. Znalost zákazníků a prostředí v dopravě formovaly v průběhu let know-how společnosti, které dodnes tvoří základní pilíř její obchodní činnosti. Udržet a dále rozvíjet se podařilo i tradiční hodnoty, na nichž společnost JLV staví a k nimž patří LIDÉ, SLUŽBY A ODPOVĚDNOST.

Dnes jsou JLV moderním poskytovatelem cateringových

a retailových služeb převážně v dopravním odvětví.

V souvislosti s dosavadními úspěchy společnosti JLV je třeba vzpomenout i její úspěšné působení v mezinárodním sdružení International Rail Catering Group (IRCG), jehož součástí je od roku 1996.

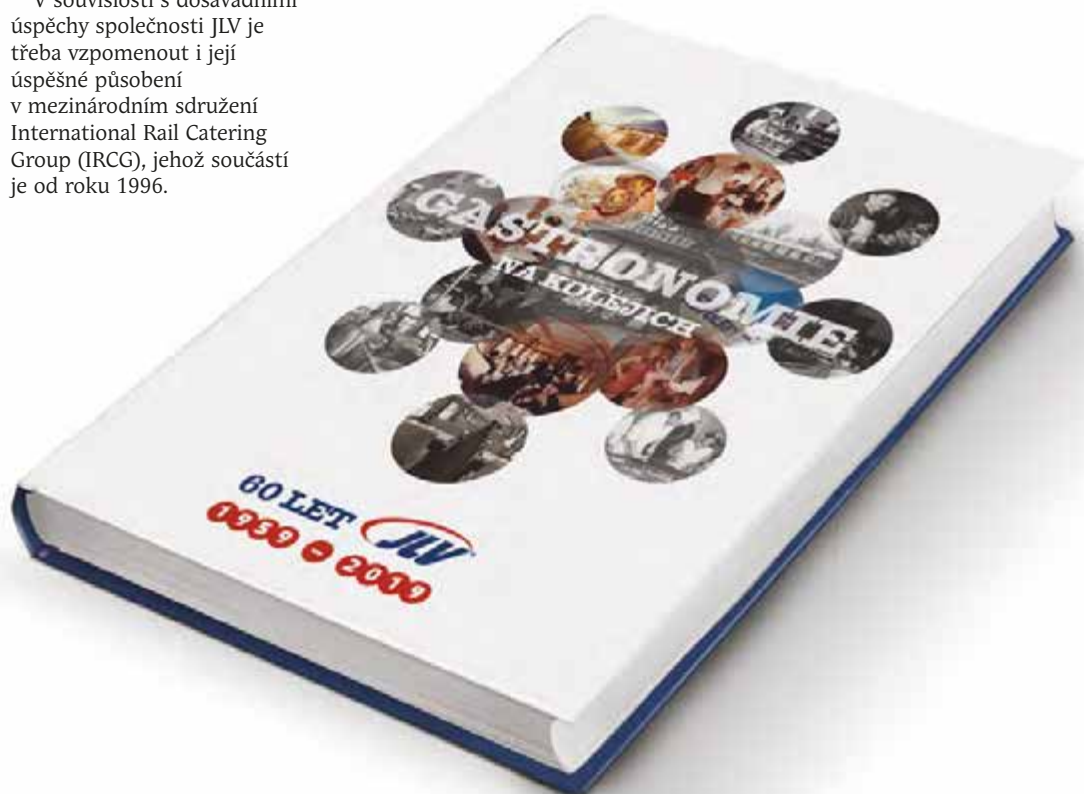

Významné výročí JLV připomenou speciální upomínkové předměty prodávané přímo na palubách jídelních a bistro vozů a v průběhu příštího roku proběhne spousta vzpomínkových akcí. I náš

časopis Meridian v následujícím roce věnuje prostor této mimořádné události a seznámí vás podrobněji s 60letou historií společnosti JLV.

Text: redakce

Foto: archiv, Bohumír Golda

JLV

to Celebrate 60 Years on the Market

It would be a difficult task to find a company with a 60-years-long tradition in the field of gastronomy both in the Czech Republic and in Europe. The story of JLV began to unveil 60 years ago, in 1959, when the Dining and Sleeping Cars (Jídelní a lůžkové vozy) company was founded. The JLV company has gone through a fantastic evolution in these respectable 60 years, and it doubtlessly belongs to the exclusive ranks of outstanding companies like Wagons-Lits or MITROPA.

One of the proofs of the above statement is the award by the LOCO2 company that was mentioned in the last issue of our magazine that ranked the ČD Restaurant project serviced by JLV as the top one in Europe.

JLV will celebrate a really important milestone next year – 60 years that have seen JLV's evolution and ride to the very top in the field. In fact, the company's activities are no longer limited to the railway. Long-term experience in the travel catering environment and providing services is the source of inspiration for lots of JLV's concepts today. The knowledge of customers and the transport environment have formed the company's know-how over the years – it is a major pillar of its business activities. Traditional values

that underlie all JLV's activities, like PEOPLE, SERVICES, and RESPONSIBILITY, have also been maintained and developed over the years.

Today, JLV is a modern provider of catering and retail services, and its major playground is the field of transportation.

It is also necessary to mention a successful membership of the JLV company in the IRGG (International Rail Catering Group) as the company has

been a part of the group since 1996.

The important anniversary of JLV will be commemorated by special souvenirs sold right on boards of dining and bistro cars, and the whole next year will see quite a few festive events. Even Meridian will give some floor to this outstanding occasion, and we will dig into the 60-years-long history of JLV on our pages.

Text: the editors
Photos: Bohumír Golda's archives

Jídlo • čínština • zálety i oslava svatby

Pokud se vám zdají slova z titulku nesourodá, tak věřte, že tohle všechno a ještě mnohem více jsme zažili při cestě nejen jídelním vozem na trati Praha–Budapešť a Budapešť–Praha. Cestovali jsme se zkušenou tříčlennou posádkou s vedoucím Radkem Tesařem, Rostislavem Pernicou a „Bobem“ Bartoněm. Chlapci musejí denně vstávat ve tři čtvrtě na čtyři, aby mohli mít cestující EC Metropolitanu už v 5.51 h k dispozici vše, co jim nabízí jídelní lístek a poroučí jejich žaludek.

Jídelní vůz ve svých útrobách veze spousty lahůdek.
The dining car hides a lot of delicacies inside.

Jídlo je připraveno a Radek Tesař ho odnáší nedočkavým hostům.
The meals are ready and Mr. Radek Tesař is bringing them to waiting guests.

Ještě ani pořádně nesedíme, když se u nás objevuje minibarový vozík s kávou, čajem, nápoji a různými dobrotami. Sympatická cestující sedící vedle nás si okamžitě objednává vonící kávu a sušenky. „A vy byste si neobjednal, kdyby se vás ptal člověk s tak milým úsměvem?“ rozzářil se Petra a dodává: „Jedu do Bllovic trasovat závod, který vede vinicemi a koná se zítra. Je to náročné, ale odměna v podobě láhve vína v cíli mnohého motivuje. Jsem s úrovní servisu spokojena a věřte, že to neříkám jako úplný laik. Pracovala

jsem také u konkurence a nedá se to srovnat. Neříkám to proto, že se mne ptáte právě vy, řekla bych to, i kdyby se mne zeptal třeba náhodný cestující. Určitě si dám při další cestě něco dobrého i z jídelního lístku.“

Potěšen vstřícností mladé dámy se vydávám do jídelního vozu a oslovím postaršího muže.

„Nic vám neřeknu, nikde v časopise nechci být,“ odmítá mne rezolutně. Má na to právo. Jaké je však moje překvapení, když mne později obejmeme kolem ramen a šeptne: „Jídlo a pivo byly fakt skvělé, ale jakmile bych se objevil někde v časopise, třeba jen křestním jménem, tak bych měl doma peklo. Manželce, která mne hodně hlídá, jsem řekl, že jedu na služební cestu.“ Vtom se vynoří kyprá dáma mánesovských tvarů, asi ne manželka, a řekne hrubým hlasem, který doprovází ostrý pohled pichlavých očí: „Ty se tady vybavuješ a já tam musím být sama.“ Pochopil jsem, že tohoto muže čeká po všech stránkách náročný víkend a že posílnění v jídelním voze bylo nezbytně nutné. A rozhodně jsem mu jeho zálet nezaviděl.

Posádka má mezitím napilno, ale přeče jen si najde Radek Tesař minutku na moje dotazy. „I když můžete předpokládat, že jsou pátky a neděle dny, kdy bude hodně zákazníků, neplatí to stoprocentně. Může se stát, že i když to nečekáte, je jídelní vůz plný cestujících a naopak. Pokud jde o jídlo, tak vede řízek, i když

Petrův milý úsměv vyloudilo i přátelské chování posádky. Petra's pleasant smile was on also thanks to friendly behaviour of the crew.

zájem je i o svíčkovou a sezonní nabídku. Záleží samozřejmě na momentálním složení klientely.“

Zaujme nás plný stůl včetně sektu u sympatického páru, a tak oslovujeme jeho hezčí část. „Jedeme do Budapešti a nabídka je tak pestrá, že tu zůstaneme asi o něco déle,“ směje se Sabina, když přikládá sklenku k ústům. „Normálně jezdím z Prahy často do Brna a vždy mne něco z jídelního lístku zaujme. Zvláště mám ráda ty neobvyklé, sezonní nabídky, na které se vždy těším.“

Posádka je v plné práci a cestující se zájmem sledují ekvilibristiku s plnými talíři, kterou předvádí při tom, když jede vlak po výhybkách. „Člověče, dělal jsem číšníka pár let, ale tohle bych nezvládl,“ ozývá se obdivně od vedlejšího stolu.

Nechceme rušit, a tak se odebíráme zpátky na místo. Proti nám sedící cestující si objednal kávu a brambůrky. Ptám se Radua (tak se nám představil), jestli to není málo. „Jsem z Rumunska a pracuji v Bratislavě, a tohle je opravdu předkrm. Jedu z Bratislavy pro maminku na letiště do Budapešti a pak zase zpátky vlakem. To víte, že maminku už o dobré jídlo v jídelním voze neošidím.“

Dojíždíme do Budapešti, rozloučíme se s posádkou a vydáváme se do výru města. O den později, v sobotu v 15.37 h, vyjíždíme z Budapešti. Cestující zatím bažících po jídle a pití není mnoho, ale přece jen jsou. „Uvidíme, jak se vlak naplní za Bratislavou, ta bývá často rozhodující.“ Slova Radka Tesaře se později naplní stejně jako jídelní vůz. Čínská cestující Shiyang (snad jsem přepsal její jméno dobře) si pochutnává na spišském párečku. „Dávám si vždy rychlé malé jídlo a konzumuji ho v jídelním voze, protože obsluha je rovněž rychlá a já můžu zase začít pracovat.“ Na

otázku, jestli ji můžeme vyfotit, odpovídá záporně. Jak se dozvídám, ne snad proto, že by ne-

byly, ale prosím. V tu chvíli lituji, že jsem si nepůjčil od dcery kosmetickou taštičku nebo od kolegyně alespoň parfém. Rozhodl jsem se už nenaléhat. Je mi skoro sedmdesát a dívčíně tak dvacet, a kdyby mne náhodou slyšela nějaká členka nejménovanými organizací, mohla by mne obvinít z pedofilie.

Úplně jiný přístup k fotografování a rozhovoru má její krajanek Xian Než k tomu dojde, necháme samozřejmě tu útlou a maličkou dívčinu najíst. Tipujeme ji na nějaký lehký salátek, ale na jejím stolku přistává kachnička. „Jezdím vlakem často – pracuji v Budapešti – a mám mi ve vlaku chutná. Je to velké zpříjemnění jízdy. Čisto, dobré jídlo, útulno... Rozhodně tu nejsm naposledy.“

Gabča a Zdeněk měli výbornou náladu, slavili... Gabina and Zdeněk celebrated, and they were in excellent mood...

chtěla hezkou tvářičku ukazovat v časopise, ale zapomněla si prý doma make-up a parfém... Nevím, k čemu by jí na focení

Cestující mají hodně přání, ale posádka to v klidu zvládá. Uprímně řečeno já už bych z toho byl na prášky. „Zákazní-

S plným žaludkem z jídelního vozu je procházka Budapeští pohodou. A walk through Budapest is much better after having a sumptuous meal on board.

ci si objednávali většinou minutky, které jsou náročnější na přípravu, ale myslím, že jsme je i tak rychle uspokojili,“ dodává Radek Tesař.

Sekt je nejčastější objednávkou mladého páru sedícího proti nám. Zdeněk a Gabča jsou evidentně v pohodě. „Nedávno jsme se brali a tohle je vlastně taková naše druhá svatební hostina,“ směje se Zdeněk. „Nejezdíme zas tak často – jen tak dvakrát třikrát do roka –, ale zato si to užijeme.“ Popřejeme mladým spolucestujícím hodně štěstí a usedáme k poslední kávě. Přemýšlím, jak tuhle reportáž zakončit, a nemůžu na to přijít, když tu se ozve od vedlejšího stolu jeden z party cestujících: „Ty vole, to bylo skvělý zážitek, a ty kluci z posádky, to jsou fakt super profci.“ Zavírám počítač a balím. Víím, že je to věta s nespisovnými výrazy, ale asi není možné to takhle krátce a geniálně vystihnout. Snad to dělá ta opěvovaná čepovaná plzeň, kterou jsem měl taky konzumovat, aby mi to takhle páliło.

**Text: Aleš Pohořal s velkým přispěním Daniela Nosky
Foto: Daniel Noska**

P. S.: Po nočním příjezdu mne probudí jako staršího chlapa puzení na WC. Je půl čtvrté ráno. Já mohu sice ještě v klidu spát, ale myslím na posádku, která za čtvrt hodiny vstává, aby byla připravena cestujícím poskytnout plný servis. Tedy dobrou noc pro mne – dobré ráno pro posádku!

Meals • Chinese • Affairs and a Wedding Celebration

If you can't find the connection between the words in the headline, it needs to be said that we have experienced all of that on our way in a dining car on the Prague – Budapest and Budapest – Prague routes. And even more. We travelled with a seasoned crew of three people led by Mr. Radek Tesařík. The guys have to be up at 3.45 a.m. so that they can prepare everything that is on the menu for the passengers of the EC Metropolitan train leaving at 5.51 a.m.

We are not even seated yet and a minibar guy appears, offering coffee, tea, beverages, and various delicacies. A pleasant passenger sitting nearby immediately orders nice-smelling coffee and biscuits. "Would you not order if you

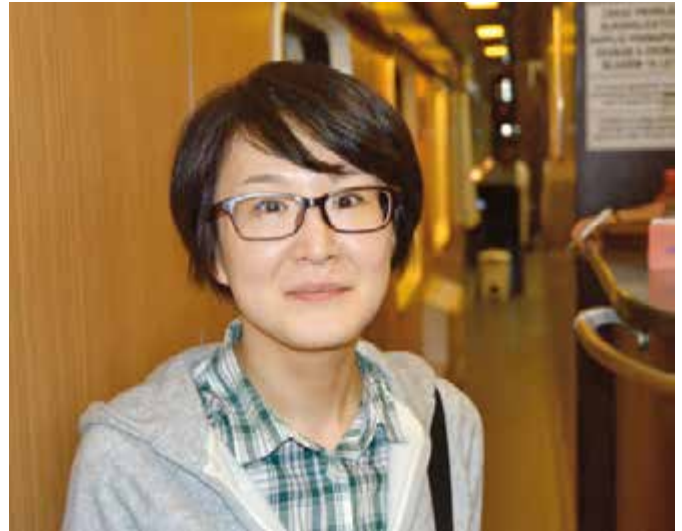
were asked by a person wearing such a pleasant smile?" Petra lightens up and adds: "I am going to Bílovice, to trace a race through vineyards that will take place tomorrow. It is difficult, but the prize of a bottle of wine at the end is

Párek a další dobroty cestujícím chutnaly, fotit se však nechtěl. Another passenger liked sausage and other delicacies, but he refused to pose for a photo.

motivating for many. I am satisfied with the level of service, and I am not just your usual passenger, believe me. I worked for the competition, and it is incomparable. I am not saying that just because you are asking me. I would say the same to a random passenger, too. I will definitely choose something from the menu on my next journey."

bustly lady appears from nowhere – most probably not his wife – and utters in a sharp voice: "You are having fun here, and I am sitting there alone." I understand that the man is in for a busy weekend in all respects, and that the refreshment in the dining car was inevitable. Indeed, I don't envy him such an affair. The crew members are working

Spokojená čínská dívka po konzumaci kachny. A Chinese lady, content after having a roast duck.

I am pleased by the openness of the young lady and set off to the dining car where I ask an elderly man. "I will tell you nothing, I don't want to be in the magazine," he rejects decisively. It is his right. Therefore I am surprised when he puts his arm around my shoulders a moment later and

hard in the meantime, but Mr. Radek Tesař still spares some time to answer my questions. "Even though you can expect that Fridays and Sunday are days when there are most customers, it is not always true. The dining car is sometimes unexpectedly full, and sometimes it is vice versa.

whispers: "The meal and beer were really great, but if I was mentioned in the magazine, even by the first name, my wife would be furious. She keeps me on a short leash and I told her I was going on a business trip!" All of a sudden, a plumpish,

The fried cutlet is the top meal, although roast beef sirloin in cream sauce and seasonal menus are also in demand. The actual clientele plays a major part in it."

A full table including sparkling wine in front of

a pleasant pair catches our eyes so we ask its nicer half. "We are going to Budapest and the offer is so rich that we will probably stay a bit longer," Sabina smiles and sips from the glass. "I often go from Prague to Brno, and I always find something interesting on the menu. I particularly like these seasonal offers."

The crew is busy and the passengers are watching their superb skills with dishes –

Bratislava and then to collect my mum from the Budapest airport. You see, we will have a substantial meal in the dining car on the return journey."

We arrive at Budapest, say goodbye to the crew, and go to the city. And we start the return journey one day later at 3.57 p.m. There are not many passengers longing for a meal and drink so far, but some of them are seated in the dining car anyway. "We will see how

her make-up and perfume (well, why that is necessary for a photo is beyond me) at home. I regret that I didn't take my daughter's bag with cosmetics or borrow a perfume from my colleagues, but I decided not to push her much. I am almost seventy, the girl is about twenty so if I was overheard by a member of some deliberately unnamed organizations, I could be accused of paedophilia...

Another Chinese has a completely different approach to posing for a photo. But she has to eat and drink something before we dare to ask her. We guess that

married a while ago, and this is our second wedding reception in a way," Zdeněk smiles. "We don't go by train so often, twice or three times a year, but we always make the most of it." We wish the couple best of luck and sit down to have the last coffee on board. I am thinking how I can close this report, and I cannot find anything good enough when I overhear someone from the next table. "Wow, the meal was really something, and the guys are professionals heart and soul." I am closing the laptop and taking my stuff. That sentence had it all – it was brief and ingenious. Maybe it

Důvod k oslavě se najde vždy. There is always a reason to celebrate something.

when meals are being brought to the first class, the train is just crossing some switches. "Wow, I worked as a waiter for several years, but I could never manage that," a man at the next table utters with respect.

the situation will change in Bratislava and later on, that point is often decisive."

Famous last words; the dining car is full sooner rather than later. Shi Yan from China is relishing a Spiš sausage.

Pohled do zákulisí jídelního vozu s Rostislavem Pernicou. A peep into the backstage of the dining car with Mr. Rostislav Pernica.

she would go for a light salad, but she orders roast duck! "I often go by train. I work in Budapest, and the meals on board are really tasty. It is a pleasant part of the journey – everything is clean and cosy, and the meals are delicious. It is sure not my last time here."

Passengers make lots of orders, but the crew manages everything. Honestly, I would be stressed. "Most passengers ordered more difficult meals to make, but I think that all of them were satisfied," Mr. Radek Tesař adds.

A young couple at our table orders sparkling wine most often. Zdeněk and Gábina are clearly in good mood. "We got

was thanks to that Pilsner Urquell on tap – if I had a bit more of it, I would sure have come up with a similar sentence myself.

Aleš Pohořal with great help of Daniel Noska
Photos: Daniel Noska

P.S. After the return at night, I wake up well after midnight as I need to go to the loo. It is half past three in the morning. I can return to bed, but I have to think about the crew as the guys have to get up in 15 minutes so that the passengers get full service as expected. So it is good night for me and good morning for the crew.

Sympatický Rumun jel do Budapešti pro maminku. A nice Romanian went to Budapest to pick his mother up from the airport.

We do not want to disturb so we return to our place. A passenger across the table has just ordered coffee and crisps. I ask Raduo if it is enough. "I am from Romania. I work in Bratislava – and this is just a starter. I am going to

"I always have something small and I eat it in the dining car as the service is fast, and I can start working again." And she doesn't want us to take a photo of her – not because she would not like to appear in the magazine, but she forgot

Kousek Česka v Budapešti

České centrum Budapešť propaguje v maďarském hlavním městě českou kulturu, ale nejen to je náplní jeho činnosti. O tom, co vše se tu událo a co se chystá, jsme hovořili s ředitelkou centra Lucií Orbók.

Mohla byste v krátkosti popsat činnost českého centra v Budapešti?

Stejně jako v jiných českých centrech ve světě je naším hlavním posláním propagovat českou kulturu. V Budapešti máme to štěstí, že Maďaři jsou české kultuře velice nakloněni a mají o ni dlouhodobý zájem. Soustředujeme se především na současné tvůrce, které prezentujeme na divadelních přehlídkách, knižních veletrzích nebo na filmových a hudebních festivalech nejen v Budapešti, ale i v regionech. Kromě kulturních akcí organizujeme také jazykové

kurzy a máme okolo 200 studentů ročně. Jejich motivací, proč se učí česky, je v mnoha případech láska k pivu a k Praze.

Jaké akce jste přichystali ke 100. výročí Československa?

Akcí proběhlo opravdu mnoho. Ve spolupráci s naším ústředím

vlastní oči a dokonce si mohli sami vyfouknout nějaký skleněný objekt. Poslední a největší akcí byl pak bál V rytmu Československa, kde jsme se s návštěvníky doslova přenesli do doby první republiky a společně se slovenskou swingovou kapelou Fats Jazz Band oslavili 100 let Československa. Nutno dodat, že oslava proběhla symbolicky v prostorech Velvyslanectví ČR,

jste uvedli dvě výstavy – Mezitím na jiném místě, jež prezentuje dějiny českého komiksu, a dále výstavu Příběh českého designu, což, jak sám název napovídá, ukazuje ikonické designové objekty za posledních sto let. Kromě toho jsme maďarským fanouškům připravili společně s Velvyslanectvím ČR ještě dvě lahůdky: Tou první byl interaktivní projekt Breathless, který představil české sklo nejen ve formě výstavy, ale také v podobě interaktivní sklářské pece. Návštěvníci tak mohli pozorovat zrod skla na

v budově, jež byla zakoupena v roce 1922, v době, kdy Maďarsko a Československo navázaly diplomatické vztahy. Prvním velvyslancem v Maďarsku byl tehdy Hugo Vavrečka, dědeček Václava Havla.

Na co se mohou těšit Budapešťané příští rok?

I příští rok bude nabitý akcemi. Čekají nás opět významná výročí, především výročí 30 let od sametové revoluce a dále 50 let od úmrtí Jana Palacha. Proto jedním z témat, které se budou vracet po celý rok v rámci různých akcí, je protest. Dále se v příštím roce zaměříme na dětského diváka. Opět plánujeme stánek na knižním veletrhu, zaměřený na dětskou literaturu. Dále pak skvělou výstavu Mini Wonders, mapující ikonické české hračky. Vrcholem příštího roku bude již čtvrtý ročník divadelního festivalu Csekkold! za účasti Divadla Husa na Provázku anebo Divadla Pod Palmovkou. Máme se opravdu na co těšit!

Text: alp
Foto: Kékes Szaffi

A Czech Touch in Budapest

The Czech Center in Budapest promotes Czech culture in the Hungarian capital, and it is not its only mission as it pursues other activities, too. We talked with the Head of the Mission – Ms. Lucie Orbók – about what has happened there and what is in the pipeline.

Could you briefly describe the activities of the Czech Center in Budapest?

The major mission of all Czech Centers in the world is to promote Czech culture and we are no different. We are lucky

Budapest and in other regions. We do not only organize cultural events, but also language courses – they are attended by about 200 students every year. Their motivation to learn Czech is often due to the fact that they love beer and Prague.

here in Budapest as the Hungarians really like Czech culture, and they are interested in it, which has been the case for a long time. We focus on contemporary artists and creators in the first place, and we present them at theatre festivals, book fairs as well as film and music festivals in

What events did you prepare to mark the 100th anniversary of the Czechoslovakia foundation?

There have been lots of events organized here. We launched two exhibitions in cooperation

with the central office – Elsewhere in the Meantime presenting the history of Czech comics, and The Story of Czech Design that highlights iconic design objects of the past century as the name suggests. Moreover, we prepared two gems for our Hungarian fans in collaboration with the Embassy of the Czech Republic – the interactive Breathless project that presented glass not just in an exhibition, but also in the form of an interactive glass furnace so the visitors could observe how glass objects were made, and they could even go for a hands-on experience. The last event was the biggest one – it was the In the Rhythm of Czechoslovakia ball that

Hungary was Mr. Hugo Vavrečka, President Václav Havel's grandfather.

What can the inhabitants of Budapest look forward to next year?

The schedule for next year is also pretty busy as important anniversaries are to be celebrated – the 30th anniversary of the Velvet Revolution and the 50th anniversary of Mr. Jan Palach's death. Therefore, one of the themes that will mark various events and return again and again is protest. Moreover, we will focus on children – there

literally took visitors for a ride through the 1920s and 1930s, and they celebrated the 100th anniversary of the Czechoslovakia foundation with the Fats Jazz Band from Slovakia. It needs to be said that the celebration took place symbolically on the premises of the Embassy of the Czech Republic, in the building that was purchased in 1922, at the time when diplomatic relations between Hungary and Czechoslovakia were established. The first Czechoslovak ambassador in

will be our stand highlighting literature for children at a book fair, and we will launch the Mini Wonders exhibition mapping Czech iconic toys. The peak of the whole year will be the 4th edition of the Csekold! theatre festival in which the Divadlo Husa na Provázku or Divadlo Pod Palmovkou scenes will participate. Indeed, there are quite a few events to look forward to!

Text: alp
Photos: Kékes Szaffi

Zajímavosti a zákoutí Budapešti

Budapešť, hlavní město Maďarské republiky ležící na obou březích Dunaje, který jej rozděluje na Buda (na pravém břehu) a Pešť (na levém), nabízí řadu zajímavých míst jak pro milovníky historie, tak i pro ty, kteří hledají odpočinek nebo jen něco k ochutnání...

Bazilika sv. Štěpána

Prohlídka pamětihodností Budapešti může začít jen chvíli chůze od nádraží Nyugati pályaudvár (čili západního nádraží), na které přijíždějí vlaky z České republiky, kde se mezi domy tyčí monumentální 96 metrů vysoké věže baziliky sv. Štěpána. Byla postavena v neoklasicistním slohu z národní sbírky započaté v roce 1810, ale vlastní stavba

byla zahájena až v roce 1851 podle plánů „peštského“ architekta Józsefa Hilda (mimo jiné autora bazilik v Ostřihomi [Esztergom] a Egeru). Dostavěna byla v roce 1905 a jméno nese po prvním uherském králi a světcí Isztvánovi, jehož mumifikovaná ruka je uložena ve zdejším pokladnici. Z vrcholu kupole (vede sem výtah, samozřejmě mnohem mladší než bazilika) se nabízí nádherný pohled na město.

Budínský hrad a Řetězový (Séchenyiho) most.
Buda Castle and Széchenyi Lanchíd in 1956, flags.

Ve dnech výročí maďarského protikomunistického povstání z roku 1956 vlají nejen na budově parlamentu historické „povstalecké“ vlajky s vystříženým komunistickým symbolem.

On days related to the Hungarian uprising in 1956, flags with the Communist arms removed are used on many public buildings (buildings of the Parliament in the photo).

Budovy parlamentu

Pokud od baziliky nepůjdete přímo k Dunaji, ale odbočíte vpravo, přijedete na rozlehlý Kossuth Lajos tér (tedy náměstí Lájose Kossutha), jemuž dominuje novorenesanční budova parlamentu s kupolí, jejíž výška 96 metrů je odkazem na rok příchodu maďarských kmenů na území dnešního Maďarska v roce 896 n. l. Jinak je budova 268 metrů dlouhá a 123 metrů široká. Máte-li zájem (a čas vystát si frontu), můžete se po zakoupení vstupenky v návštěvnickém centru podívat i dovnitř. Zdarma k vidění je naopak expozice v podzemí, připomínající

události 25. října 1956, kdy maďarské bezpečnostní síly a sovětsí vojáci postříleli mnoho účastníků mohutné, ale pokojné, protivládní demonstrace.

Boty u Dunaje

Přímo na nábřeží Dunaje, mezi parlamentem a Řetězovým mostem, určitě vaší pozornosti neujdou desítky bot „zapomenutých“ na břehu. Pak ale zjistíte, že jsou kovové. Je jich 60 párů a od roku 2005 tu připomínají téměř čtyři tisíce obyvatel Budapešti, kteří byli na těchto místech na přelomu let 1944 a 1945 zastřeleni (aby jejich těla padla přímo do Dunaje) příslušníci nacistické strany šípových křížů.

Řetězový most (Széchenyi lánhíd)

Další ze symbolů Budapešti – první stálý most v Budapešti – byl postaven v letech 1839–1849 podle návrhu anglického inženýra Williama Tierneyho Clarka. Stavbu řídil Skot Adam Clark, jehož jméno nese kruhové náměstí na budínské straně mostu, v jehož středu se nachází maďarský „nulový kilometr“. Ovšem oba pánové i přes shodné jméno nebyli spolu v žádném příbuzenském vztahu.

Most oficiálně nese jméno hraběte Istvána Széchenyiho, který jeho stavbu prosazoval. Méně známo je, že značnou část prostředků poskytl řecký obchodník a bankéř Georgios

Sinas. V době svého otevření byl se svými 202 metry rozpětí mezi nosnými pilíři jedním z největších železových mostů světa. Za druhé světové války ustupující německá vojska kovové části mostu zničila. Dnešní konstrukce jsou z roku 1949. Most je významnou dopravní tepnou Budapešti, proto mnozí s obavami vyhlížejí jeho plánované a již dvakrát odložené uzavření z důvodu generální rekonstrukce, která by měla začít na jaře a trvat zhruba dva až dva půl roku.

Matyášův chrám

Z budínské strany mostu můžete během několika minut vyjet lanovkou (jejímž duchovním autorem je Odon Széchenyi – syn Isztvána S. – a která se v roce 1870 stala v pořadí druhou kolejovou lanovkou v Evropě) k budínskému hradu, v jehož sálech jsou sbírky maďarské národní galerie.

O pozici budínské dominanty s hradem velmi úporně soutěží Matyášův chrám, stojící na místě, kde již v roce 1015 založil kostel první maďarský král sv. Štěpán. Současná budova je z druhé poloviny 14. století, která ovšem koncem 19. století prošla výraznou rekonstrukcí. V její „kronice“ nalezneme nejen záznam o korunovaci posledního habsburského krále Karla IV. v roce 1916, ale i to, že v době turecké nadvlády nad Maďarskem sloužila od roku 1514 jako hlavní mešita města.

Mnohem méně je turistům na očích skalní kostel sv. Ivana, vybudovaný v nitru vrchu Gellért a nesoucí jméno poustevníka Ivana, který podle pověsti vodou ze zdejších termálních pramenů (dnes napájejících mimo jiné termální lázně Gellért susedící s hotelem) léčil nemocné. Jeskyně později sloužila za obydlí chudých a kostel sám byl vybudován ve 20. letech minulého století mnichy řádu sv. Pavla, kteří se inspirovali jeskyněmi v Lurdech. Od 50. let byl ale kostel v rámci šíření ateismu zapečetěn, resp. vchod do něj zakryt betonovou zdí.

Nyní už zbývá jen nasednout na některou z linek budapeštského metra, které je druhé nejstarší na světě a první na evropském kontinentě, protože jeho první linka – dodnes sloužící veřejnosti jako linka č. 1, resp. „žlutá“ – byla

do provozu uvedena v roce 1896 a vede z velké části pod jednou z hlavních budapeštských tříd – Andrásyho, která je díky tomu vlastně „neviditelným mostem“, protože vozovka nesou především nosné sloupce „tunelů“ metra. Stačí opravdu jen sejít několik málo schodů a ocitnete se na nástupišti, které vás svou atmosférou a výzdobou přenesou o století zpět.

Dnes má budapeštské metro linky čtyři – označené jak čísly, tak i barvami (žlutou, červenou, modrou a – nejnovější, z roku 2014 – zelenou).

Právě ona žlutá vás doveze na náměstí Hrdinů – další turistickou „povinnost“ návštěvníka Budapešti. Po stranách 36 metrů vysokého

v termální lázni...?

O termálním koupališti u hotelu Gellért v samém středu Budapešti jsme se již zmínili, kousek od náměstí Hrdinů jsou Széchenyiho lázně – jeden z největších lázeňských komplexů v Evropě. Komplex budov postavených v novogotickém slohu počátkem 20. století nabízí tři venkovní plavecké bazény a 11 vnitřních „lázeňských“ bazénů s vodou o teplotě 28–40 stupňů C. Údaj o teplotě vody naleznete samozřejmě u každého bazénu, navíc doplněný i o upozornění na doporučenou nejdelší dobu pobytu v něm.

Tělo jsme osvěžili zvenčí, tak ještě něco „zevnitř“. Pivo – na velké pivnice, na jaké jsme zvyklí u nás, v Budapešti nenarazíte. Pivo si můžete dát

Nabídka budapeštských tržnic hraje opravdu všemi barvami. A really „high-colour“ offer of Budapest market places.

sloupu se sochou archanděla Gabriela na vrcholu a u paty s jezdeckou sochou knížete Arpáda a šesti kmenových knížat se rozkládá Památník tisíciletí se sochami uherských králů a vůdců protihabsburského povstání. Po stranách náměstí mají milovníci umění na výběr návštěvu dvou muzeí – Muzea krásných umění (se sbírkami starých mistrů anebo např. egyptského či antického umění), nebo na opačné straně Dům umění (kde je možno obdivovat umění moderní).

Ale i turisté však musí odpočívat. Co takhle „chvilka“

buď k jídlu, nebo si je vychutnat v hospůdkách spojených přímo s malým pivovarem. Domácí „pivaři“ využívají spíš stánky nebo kiosky, kde se pivo pije „na stojáka“. V poslední době se – zejména v VI. a VII. obvode – rozšiřují „zbořeništní pivnice“, využívající prostory po demolici starých budov, kde ještě nezačala výstavba nová. Stánek s výčepem (případně další s burgery), k tomu několik stolků a židliček a hosté – jak se dá předpokládat – především z řad mladší generace mohou přijít. Na ty „usedlejší“, kteří si

dají spíše sklenku vína nebo šálek kávy, čeká řada kavárniček a vinárniček, z nichž řada má i stolky před výlohou, takže u kávy můžete v klidu sledovat dění na ulici, případně na nábřeží Dunaje.

A když „tekutá strava“ nestačí? I přes rozvoj různých čínských, asijských nebo italských „bister“ zůstává mnoho hospůdek a restaurací, kde si můžete vybrat z typicky maďarských jídel. Ale ani „bistrové“ pole maďarská kuchyně nevyklidila – v oleji smažený langoš (čili lángos) se v nejrůznějších příchutích (základní je obvykle česnek, k němuž se přidává kečup, sýr, smetana...) prodává stále.

Že jít na ulici není váš „šálek kávy“? I v centru naleznete menší podniky, které za opravdu přijatelnou cenu nabízejí možnost ochutnat typická maďarská jídla i se sklenkou vína. Nebo... Co takhle okusit středověkou „panskou“ hostinu? Jen pár kroků od nádraží Nyugati je totiž středověká „hodovní síň“ Sir Lancelot. Ale doporučujeme, abyste si její návštěvu raději nechali na závěr dne nebo celého pobytu v Budapešti, protože po takovém středověkém obědě cestu vlakem do Česka slastně prodlížete.

Tržnice

A že si chcete z návštěvy Budapešti přivést také nějakou vzpomínku anebo dárek pro nejbližší? Kromě nezbytných „suvenýr-shopů“ v centru města anebo moderních nákupních center v okrajových částech Budapešti je možné nakoupit i v tržnicích. Kromě hlavní budapeštské Velké tržnice Vásárcsarnok, která je přímo na „peštském“ předmostí mostu Svobody (Szabadságírd) a dostupná je metrem i tramvají jedoucí po dunajském nábřeží, naleznete „obvodní“ tržnice v každém budapeštském obvodu. Jsou otevřeny každý den a v sobotu se kolem nich navíc konají pravidelné – a hojně navštěvované – trhy. K dostání je hlavně ovoce, zelenina – čerstvá i nakládaná – a samozřejmě maso a uzeniny – maďarské klobásy všeho druhu nevyjímaje.

**Text: Dan Noska
Foto: autor**

Curiosities and Cosy Nooks of Budapest

Budapest, the capital of Hungary situated on both banks of the Danube River that divides it into Buda (on the right bank) and Pest (on the left bank), offers a lot of interesting places for those into history and those who prefer relax or just like to taste something...

St Stephen's Basilica

The sightseeing tour of Budapest can start just a few steps from the Nyugati pályaudvár (West Railway Station) where trains from the Czech Republic arrive – monumental, 96-metre-high towers of St Stephen's Basilica loom among other buildings. It was built in the Neo-Classical style, and the construction was funded from the national collection that started in 1810, even though the construction according to "Pest" architect József Hild's plans (who also projected basilicas in Esztergom and Eger) began only in 1851. The basilica was finalized in 1905 and it bears the name of Hungarian king and saint Isztvan whose mummified hand rests in the jewel box. The top of the cupola (you can get there in a lift that is, of course, much younger than the basilica itself) offers a perfect view of the city.

The Parliament building

If you don't go from the basilica directly to the Danube River, but turn right instead, you will come to large Kossuth

Lajos tér (Lajos Kossuth's Square) with the Neo-Renaissance Parliament building with a dome – its height of 96 metres refers to the year when Hungarian

Historická lanovka vás během několika minut vyveze od Dunaje až na Hrad.

More than a century old Buda castle funicular will take you from the Danube River up to the Buda Castle within a few minutes.

tribes came to the territory of what is Hungary today – 896 AD. The building is 268 m long and 123 m wide. If you want (and have time to wait in the queue), you can buy a ticket at the visitors centre and go inside. The underground exposition is free to enter – it covers the event of 25th October 1956 when Hungarian security forces and Soviet soldiers shot lots of participants of a huge, peaceful, anti-government march.

Shoes at the Danube River

Right on the Danube riverside, between the Parliament and the Chain Bridge, you cannot miss dozens of shoes that have been "forgotten" on the bank – then you find out that they are made of metal. There are 60 pairs of them and they remind passers-by of almost 4,000 inhabitants of Budapest who were shot on that place on the turn of 1944 and 1945 (so that their bodies fell directly to the Danube River) by the Nazi SS members. The monument was created in 2005.

Chain Bridge (Széchenyi lánhid)

Another symbol of Budapest, the first permanent bridge in the city – was built according to the project by English engineer William Tierney Clark

in 1839–49. The construction was managed by Adam Clark from Scotland, and the circular square on the Buda side of the water bears his name. The "zero kilometre" is situated there. Even though the gentlemen shared the same surname, they were not related in any way.

The bridge is officially named after Count István Széchenyi who promoted its building. What is less known is the fact that the vast majority of funds came from Greek businessman and banker Georgios Sinas. At the time of opening, it was one of the biggest chain bridges in the world thanks to the range of 202 metres between its main pillars. During WWII, retreating German troops destroyed metal parts of the bridge – the current constructions come from 1949. The bridge is an important Budapest thoroughfare, so many fear its scheduled closure for an overhaul – it has been delayed twice already, and it should finally commence next spring and last two and a half years.

Matthias Church

You can go up by a funicular (the initiator of its project was Odon Széchenyi – István Széchenyi's son – and it was the second rail funicular in Europe in 1870) to the Buda Castle hosting the collection of the Hungarian National Gallery.

The castle clashes with Matthias Church of the post of the Buda's dominating feature. The church is located on the spot where the first king of Hungary – St. Stephen – founded a church in 1015. The current building comes from the late 14th century, and it was largely reconstructed in the late 19th century. Its "chronicle" contains the record of the coronation of the last king from the Habsburg dynasty – Charles IV – in 1916, and also the fact that it was the main mosque in the city during the Turkish reign over the city from 1514.

The Gellért Hill Cave was built in the Gellért Hill and nicknamed after Saint Ivan the hermit who was rumoured to cure people by the water from the local thermal springs (that are used as a source of water for the Gellért thermal spa next to the hotel today). The cave was used as a shelter for

Etnografické muzeum je vyrovnanou protiváhou budov Parlamentu na náměstí Lajose Kossutha
The Museum of Ethnography is the building of Parliament respectable „counterweight” on the Lajos Kossuth Square.

the poor later, and the church as such was built in the 1920s by monks from St Paul's Order who were inspired by the Lourdes caves. The church was sealed in the 1950s as atheism was on the rise – the entrance was blocked by a concrete wall.

Now, you can just use one of the Budapest metro lines – the metro is the second oldest in the world and the oldest in Europe as its first line that still serves the public as No. 1, “Yellow”, line was launched in 1896 and leads under one of the Budapest thoroughfares – Andrassy's – that is a kind of an “invisible bridge” because the street rests on the pillars of metro “tunnels”. Indeed, you can just go several steps down and you find yourself on a platform. And these platforms, their atmosphere, take you back in time into the 19th century.

The metro has got four lines now, and they are marked by numbers and colours (yellow, red, blue, and green, which is the newest one that was open in 2014).

The yellow line will take you to Heroes' Square, which is another “obligatory” spot for visitors of Budapest. On the sides of the 36-metre-high statue of Archangel Gabriel, on the top and on the heel with Count Arpad's riding statue and six tribal counts, the Millennium Monument with statues of Hungarian kings and leaders of the rebellion against the Habsburgs is situated.

Art lovers can go into one of the two museums situated on the sides of the square – the Museum of Fine Arts (with the collections of old masters as well as Egyptian and Antique art) and the House of Art on the opposite side (where modern art can be seen).

However, even tourists need some rest. What about a while in the thermal spa? The thermal spa at the Gellert Hotel in the centre of Budapest was mentioned above, and there is the Széchenyi Spa, not far from the square – one of the largest spa premises in Europe. It was built in the Neo-Gothic style at the beginning of the 20th century and it offers three outdoor swimming pools and 11 indoor “spa” swimming pools with the water at the temperature of 28–40 degrees Celsius. The temperature is shown at each swimming pool, together with the longest recommended time that you can spend there.

Well, some refreshments also come handy. Beer – forget about large beer serving facilities. You can order your beer with a meal, or enjoy it in little pubs connected with little breweries. Local “beer enthusiasts” prefer stands or kiosks where beer is drunk “standing”. Lately, particularly in districts VI and VI, “ruin beer spots” are all the rage – spaces after the demolition of old buildings are used until the new construction commences. In fact, it is often a stand with

beer on tap (sometimes another one serving burgers at that), several chairs and guests – particularly from the young generation – can come. The ones not into such wild environments can have a glass of wine or a cup of coffee – there are a lot of places for this purpose, mostly with some tables outside so you can observe the street or the Danube bank over wine or coffee.

Are you hungry? Even though Chinese, Asian, and Italian bistros are on the rise, you can still have a typical Hungarian meal in lots of pubs and restaurants. Hungarian

meals are still going strong in the fastfood realm, too – lángos with various flavours (the basis is usually garlic, and ketchup, cheese, cream are added, too) still sells well.

Is the street food not your cup of tea? You can find smaller facilities offering typical Hungarian meals and wines in the centre. Or... what about a real feast? Sir Lancelot, which is a medieval “inn” is located just a few steps from the Nyugati railway station. We recommend going there at the end of the day or the whole stay in Budapest as you will gladly have a nap on board of a train back to Prague after such a square meal.

Market places

Would you like to buy a souvenir or a gift for your family and friends? As well as the inevitable “souvenir shops” in the centre and modern shopping centres in the suburbs, you can go to market places in Budapest. There is the main market place called Vásárcsarnok that is right on the Pest part of the Liberty Bridge (Szabadsághíd) and that is accessible by metro or tram going on the Danube riverside, and there are also local markets that are to be found in all districts of Budapest. They are open every day, and Saturdays see regular, sought-after markets there. You can buy fresh fruit, vegetables, meat, and Hungarian sausages of all kinds there.

Text Dan Noska
Photos: author

V sobotu je nabídka tržnic obohacena o venkovní trhy.
On Saturdays the markets held around the market places enrich the regular marketplace offers.

The Old Town Hall as Great as New!

After more than a year and a half, the Prague's iconic Old Town Hall is officially reopened for the public. Visit the Town Hall and enjoy refurbished towers, clerestory, relish the sight of the unique Astronomical Clock and visit the Gothic chapel with an altar that returned there after 73 long years. Read further to find out what you can expect.

The Old Town Hall is the most beautiful monument in the historic centre of Prague. It was built from the 14th century onwards. The town hall has played a significant role in Czech history more than once. George of Kunštát and Poděbrady was elected the King of Bohemia here and Jan Želivský, radical Hussite leader, was executed in the courtyard. Later, the town hall witnessed the mass execution of the participants in the Estates

Uprising. At the end of the Second World War, it was attacked by the country's occupiers and a large part of the building was completely destroyed.

The Old Town Hall is famous for the Astronomical Clock in the first place – which has adorned its façade since 1410. Despite the fact that older astronomical clocks existed elsewhere at that time, none of them achieved the degree of perfection of the one in Prague

Old Town or engendered as much admiration. The clock consists of several parts: as well as the astronomical and calendar faces, it is equipped with a mechanism consisting of statues of the twelve apostles that appear in two small windows on the hour. The chapel on the town hall's first floor also enables visitors to view the apostles from the inside of the clock. Other figures on the sides of the astronomical clock also come to life during the procession of

the town council and the town court. The largest hall in the Old Town Hall is the Brožík Assembly Hall. The hall's main decorations consist of two large paintings by the famous painter Václav Brožík. The paintings depict important moments from Czech history. A medieval underground is located beneath the town hall complex. The system of Romano-Gothic underground cellars is older than the town hall itself. The complex of medieval halls, corridors, and

the apostles: the Death rings a bell, turns over an hourglass and indicates to the Turk standing next to him that his time is up. The Turk shakes his head in rejection of this premise. The Vain Man and the Miser also behave similarly.

No visitor to Prague should miss the opportunity to take a tour of the town hall's interiors. The rooms on various floors date from a number of different historical periods, and they document the remarkable development of the town hall complex. The Chapel of the Virgin Mary constitutes the core of the Old Town Hall. It was consecrated as early as in 1381. Church services were regularly held in the chapel every day before council meetings, as well as for prisoners who were being held in the town hall or for convicts who had been sentenced to death before they made their way from there to the executioner's block. The Old Council Hall is yet another significant product of the Gothic period. The most valuable room in the entire town hall has been preserved in its original form dating from the beginning of the 15th century. In the past, it witnessed regular meetings of

tunnels is also the largest of its kind in Prague.

The undeniable dominant feature of the Old Town Hall and the entire square is the Gothic tower dating from the 14th century. When it was built, it was the highest structure in the whole Prague. A watchman's dwelling was added to the top of the tower, from where he monitored the town's environs and warned the townsfolk in the case of danger. Nowadays, the tower's viewing gallery offers the most beautiful views of the city. (It is the only medieval tower in Prague which offers full wheelchair access as well – a modern glass lift takes visitors up to the viewing gallery.)

Visit www.prague.eu/oldtownhall and find out more practical information, etc.

**Text: PIS
Photos: PIS**

**Buy your
priority
access ticket
right now!**

LEDOBORCEM

NA SEVERNÍ PÓL

S ČESKÝM PRŮVODCEM

7. 7. - 19. 7. 2019

- EXKLUZIVNÍ EXPEDICE S ČESKÝM PRŮVODCEM
- LETY HELIKOPTÉROU NAD LEDOVÝM PŘÍKROVEM
- POZNÁNÍ NEJODLEHLEJŠÍCH ČÁSTÍ ARKTIDY
- PROHLÍDKA PLAVIDLA VČETNĚ ATOMOVÉHO REAKTORU
- MOŽNOST KOUPÁNÍ A PLAVÁNÍ PŘÍMO NA SEVERNÍM PÓLU

ESO travel a.s., Korunovační 22, 170 00 Praha 7

Kontaktujte Vašeho osobního konzultanta na tel.: 777 651 376

WWW.LEDOBORCEMNASEVERNIPOL.CZ

Dva státní symboly

Státní symboly jsou vážené mezi všemi obyvateli. Rádi bychom vám je tedy postupně všechny představili. Dnes vás rádi seznámíme se státní vlajkou a státní hymnou. Informace jsme čerpali především z knihy Pavla Sedláčka *Symbole republiky*.

Neschválený návrh československé vlajky s třetinovým klínem, kresba Jaroslava Kursy.
A rejected design of the Czechoslovak flag with a wedge to the one-third mark, illustration by Jaroslav Kursa.

Státní vlajka

Během první poloviny 19. století se po Čechách všeobecně rozšířily zemské prapory a vlajky odvozené od znaku s dvouocasým lvem. Byly zhotoveny z horního bílého a dolního červeného pruhu, někdy se vyskytly i méně časté varianty s obráceným pořadím obou barev. Za revoluce roku 1848 označovaly v Praze barikády při bojích povstalců proti armádním jednotkám konzervativního generála Windischgrätze. O správnou podobu moravské zemské vlajky se vedly dlouholeté spory a nakonec převážilo mínění, že barvy jejích dvou pruhů mají odpovídat šachování moravské orlice, což by v případě stříbrno-červeného šachování znamenalo totožnost moravské zemské vlajky s českou. Od poloviny 19. století získaly bílo-červené vlajky všeobecně akceptovaný význam českého národního symbolu. V souvislosti s ustanovením

ZAJÍMAVOSTI KOLEM STÁTNÍ VLAJKY

– Pokud chceme vlajku vyvěsit svisle na budovu, tak bílá barva je nalevo a červená napravo, modrý klín nahoře.

– Když se česká vlajka pere, je zakázáno ji sušit pověšenou na šňůře, ale musí se hned zase vyvěsit na stožár.

– Pokud umístíme vlajku vodorovně, bílý pruh je nahoře a červený dole (modrý klín vždy vlevo).

soulad zahraničního a domácího protirakouského odboje. Po rozšíření počtu československých barev o modrou v únoru 1920 byla změna státní vlajky nezbytná. Diskuse v parlamentu probíhala

exilové československé vlády vznikla v roce 1918 ve Washingtonu publikace zakotvující oficiální symboliku. Obsahuje také vyobrazení československé vlajky, sestavené z horního bílého a spodního červeného pruhu. Ráno 18. října 1918, v den publikování Washingtonské deklarace, byla tato vlajka poprvé slavnostně vztyčena na domě obývaném předsedou prozatímní československé vlády T. G. Masarykem.

Aniž lidé v českých zemích o událostech v Americe věděli, při spontánním vyhlášení samostatnosti 28. října 1918 použili stejné bílo-červené vlajky. Symbolicky se projevil

již od konce října předchozího roku. Především estetické důvody vedly k vytvoření návrhu modrého žerďového klínu, jenž měl původně sahat do třetiny délky dosavadní bílo-červené vlajky. Na četné protesty v lednu zareagoval nový návrh s klínem prodlouženým do její poloviny, schválený 30. března 1920. Rozměry stran nové vlajky zákonodárci stanovili závazně v poměru 3:2. Vlajka s klínem se vžívala postupně, v předválečném Československu ji odmítali zejména čeští fašisté, kteří preferovali původní bílo-červenou. Ale během druhé světové války si jako hlavní symbol boje za obnovení

republiky vydobyla všeobecné uznání a ani za vlády komunistické strany v roce 1960 se na rozdíl od státních znaků nezměnila. V období 20. srpna 1930 až 17. listopadu 1960 existovala zvláštní vlajka vojenských plavidel, lišící se v horním žerďovém rohu přidáním malého znaku republiky, jenž byl 1. července 1955 nahrazen emblémem se lvem bez štítu uprostřed zlaté lemované rudé pěticípé hvězdy.

V rámci československé federace příslušela české republice od 13. března 1990 do 31. prosince 1992 bílo-červená vlajka se stanoveným poměrem délky k šíři 3:2, jejímž úkolem bylo plnit roli protějšku k vlajce Slovenska. Obnovení platnosti tohoto symbolu však lidé nepřijali s pochopením. Ukázalo se, že již byla zapomenuta a navíc ji v praxi téměř nešlo odlišit od všeobecně známé polské vlajky. Jako symbol samostatného státu nepřipadala v úvahu. Koncem roku 1992 se významná část tehdejší slovenské politické reprezentace pokusila zabránit převzetí vlajky s klínem svrchovanou Českou republikou od 1. ledna 1993, ale neúspěšně. Dnes je vlajka z roku 1920 vedle státních barev jediným stále platným

oficiálním symbolem z doby vzniku republiky.

Státní hymna

Za předchůdce moderní státní hymny lze v českém případě považovat středověké duchovní písně, zpívané při slavnostních příležitostech církevních i světských včetně korunovací a bitev. Vznik první z nich, *Hospodine pomiluj ny*, může být kladen až do druhé poloviny 10. století.

Zde se uvažuje o autorství svatého Vojtěcha. V oblíbenosti

ji vystřídal chorál *Svatý Václave*, pocházející nejpozději z konce 13. století; dnešní armáda užívá slavný husitský chorál *Ktožjsú Boží bojovníci*. Od konce 18. století se začaly prosazovat hymny bez náboženského významu. V pražském Stavovském divadle zazněla 21. prosince 1834 při premiéře hry *Fidlovačka* poprvé píseň *Kde domov můj*, složená Františkem Škroupem na slova Josefa Kajetána Tyla. Popularitu si získala zpočátku především jako součást repertoáru

známých pěvců Karla Strakatého a Jana Křtitele Piška, s úspěchem byla tehdy uváděna také v cizině. I když se brzy začala šířit mezi českou veřejností, za revoluce v roce 1848 pro svoji mírnost výraznější uplatnění nenašla. Potlačená revoluce vedlo k zákazu všech radikálnějších písní a nakonec úřady postihovaly dokonce i zpěv písně *Kde domov můj*. Ta se po pádu absolutistického režimu v bouřlivých 60. letech 19. století definitivně prosadila jako neoficiální česká národní hymna. V Československu se otázkou hymny zabývalo nejprve ministerstvo národní obrany, které 13. prosince 1918 nařídilo vojenským kapelám hrát spolu s českou hymnou vždy i slovenskou *Nad Tatrou sa blýska*. Aby nedocházelo k pochybnostem, jde-li o jednu anebo o dvě hymny, vydala československá vláda 5. prosince 1930 usnesení, že jde o nedílnou státní hymnu. Ještě před druhou světovou válkou existovaly podněty ohledně možnosti nahradit píseň *Kde domov můj* nějakou jinou skladbou, ale pro širokou veřejnost to vůbec nepřipadalo v úvahu. Ústavním zákonem z 13. března 1990 byla první sloka písně *Kde domov můj* prohlášena za státní hymnu České republiky, což potvrdil zákon ze 17. prosince 1992.

Během let se vyskytlo mnoho snah českou hymnu „oživit“ nebo změnit, ale ta až dosud odolala.

F. Škroup – J. K. Tyl: Píseň *Kde domov můj* z frašky *Fidlovačka*. Autograf. partitura z roku 1834. František Škroup – J. K. Tyl: The song "Where is my home?" from the farce *Fidlovačka* (Spring Festival). Autograph, score from 1834.

Text: Citace z knihy Pavla Sedláčka *Symbole republiky*
Foto: ilustrace převzaty z knihy, Pixabay.com

Two Czech Symbols of the State

Symbols of the state are respected by all inhabitants of a country. We would like to introduce all of them gradually. In this issue, it is the turn of the state flag and the national anthem. The information comes mainly from Mr. Pavel Sedláček's book called The Symbols of the Republic.

State flag

During the first half of the 19th century, provincial banners and flags drawing on the coat of arms with the two-tailed lion became quite widespread in Bohemia. They comprised an upper white and lower red stripe; there were sometimes also less common alternatives with the reversed layout of the two colours. During the 1848 revolution, they were used to mark the barricades in Prague in the fights between the insurgents and the troops of the conservative General Windischgratz. Long-running disputes were held about the correct form of the Moravian provincial flag, and in the end the overriding opinion was that the colours of its two stripes should correspond to the chequering of the Moravian eagle, which (considering the silver and red chequering) meant that the Moravian provincial flag was the same as the Bohemian flag. From the middle of the 19th century, white and red flags became generally accepted as a Czech national symbol. In connection with the appointment of the Czechoslovak government in exile, a publication setting out the official symbols appeared

in Washington in 1918. It also contained an illustration of the Czechoslovak flag, comprising an upper white and lower red stripe. In the early morning of

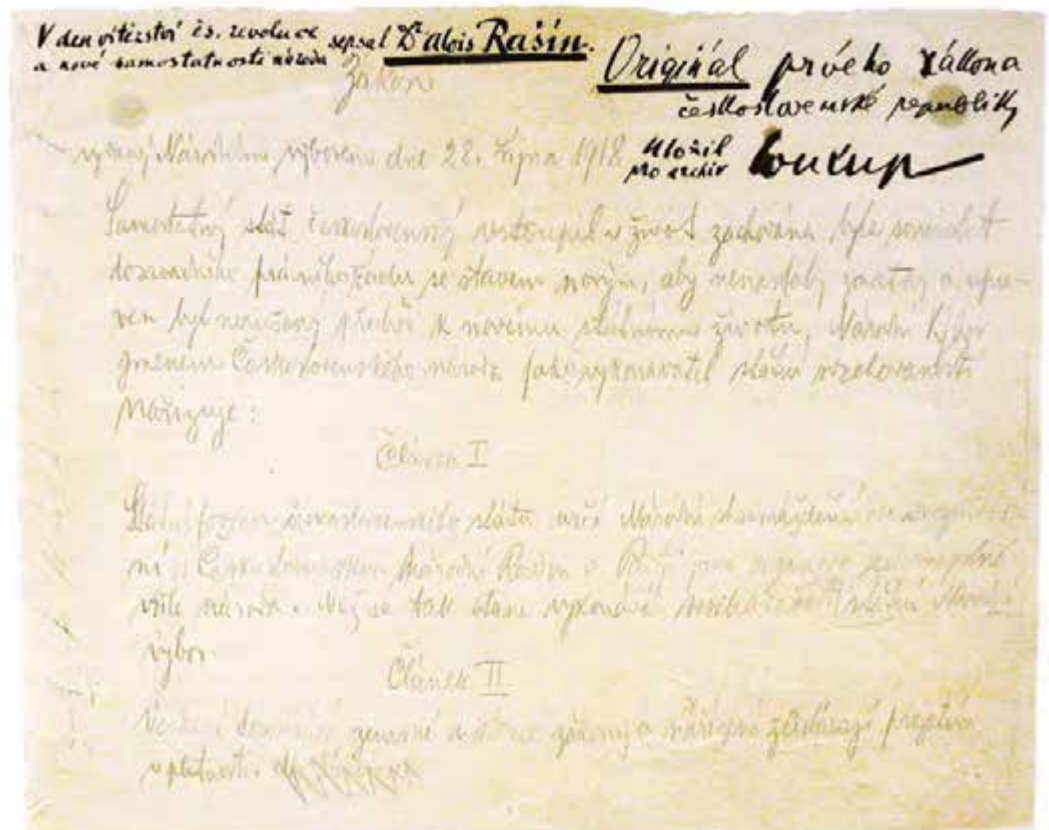
18th October 1918, on the day when the Washington Declaration was proclaimed, the flag was ceremoniously unfurled for the first time on the building occupied by the prime minister of the provisional Czechoslovak government – Mr. Tomáš Garrigue Masaryk.

When independence was spontaneously declared on 28th October 1918, people in the Czech lands used the same white and red flags, even though they had no knowledge of events in America. Symbolically, this expressed

the unity of the foreign and domestic anti-Austrian resistance. When the number of Czechoslovak colours was expanded to three with the inclusion of blue in February 1920, the state flag had to be changed; the parliament had been discussing this matter since the end of the previous October. It was primarily for aesthetic reasons that a blue wedge on the flagstaff side was designed; originally, it was meant to reach to a third of the way along the existing white and red flag. In the wake of numerous protests in

První československý zákon z roku 1918. Přední strana konceptu, autograf A Rašína.
The first Czechoslovak act from 1918. Front page of the draft, Alois Rašín's autograph.

January, the design was modified, extending the wedge to the halfway point of the flag. This version was approved on 30th March 1920. The dimensions of the sides of the new flag were set at a ratio of 3:2 by legislators. The flag with the wedge took time to establish itself. In prewar Czechoslovakia, it was rejected, in particular by the Czech fascists who preferred the original white and red flag. However, during WWII the wedged flag became universally recognized as the main symbol of the fight for the restoration of the republic, and unlike the state arms it was not even changed by the Communist government in 1960. Between 20th August 1930 and 17th November 1960, army vessels had their own flag, which was distinguished by the addition of the small state coat of arms in the upper flagpole corner; on 1st July 1955, this was replaced by the heraldic emblem of a lion (without the shield) in the middle of a gold-rimmed red five-pointed star. During the time of the Czechoslovak federation, from 13th March 1990 to 31st December 1992, the Czech Republic had a white and red flag with a length-to-width ratio of 3:2, the purpose of which was to act as a counterpart to the Slovak flag. However, the revival of this symbol was not understood by the population. It became clear that the symbol had been long-forgotten. What is more, in practice it was almost indistinguishable from the well-known Polish flag. It could not be considered as the symbol of the Czech Republic as an independent state. Towards the end of 1992, a significant proportion of the then Slovak political representation tried to block the adoption of the wedged flag by the Czech Republic as of 1st January 1993, but they were unsuccessful. Today, the flag and state colours from 1920 are the only state symbols that still exist from the time the republic was formed.

National anthem

In Czech conditions, medieval sacred songs sung on ceremonial church and secular occasions, including coronations and battles, can be considered the predecessors of

the modern national anthem. The emergence of the first such medieval hymn, "Hospodine pomiluj ny" (Lord have mercy), can be dated to the second half of the 10th century, and may be the work of St Adalbert. It was replaced in popularity by the chorale "St Wenceslas" originating no later than the end of the 13th century. The current army uses the famous Hussite chorale "Ktož jsú boží bojovníci" (Divine Warriors). Anthems free of religious meaning began to emerge from the end of the 18th century. On 21st December 1834 in the Estates Theatre in Prague, the song "Kde domov můj" (Where is my home?), composed by František Škroup to lyrics by Josef Kajetán Tyl, was first heard during the premiere of the play *Fidlovačka* (Spring Festival). It immediately gained popularity, notably as a part of the repertoire of the famous singers like Karel Strakatý and Jan Křtitel Píšek, and also enjoyed success abroad. Although it rapidly spread amongst the Czech public, it did not gain major impact in the 1848 revolution because it was not forceful enough. The suppression of the revolution

Socha J. K. Tyla, v jehož hře zazněla Píseň Kde domov můj.
The statue of J. K. Tyl – the Czech anthem was a part of his play.

Mapa České republiky inspirovaná státní vlajkou
The map of the Czech Republic inspired by the state flag

resulted in the banning of all the more radical songs, and ultimately the authorities even prohibited the singing of "Where is my home?". After the demise of the absolutist regime in the stormy 1860s, it eventually established itself as an unofficial Czech national anthem.

In Czechoslovakia, the issue of an anthem was first addressed by the Ministry of national defence – as of 13th December 1918, it ordered military bands to play the Slovak anthem, "Nad Tatrou sa blýska" (Lightning over the

Tatras), together with the Czech anthem. In order to dispel doubts as to whether this combination comprised a single anthem or two anthems, on 5th December 1930 the Czechoslovak government issued a resolution declaring that it was an integral national anthem. Before WWII, there were suggestions proposing that "Where is my home?" might be replaced by another composition, but the general public absolutely rejected this move. Under the Constitutional Act of 13th March 1990, the first verse of "Where is my home?" was declared as the national anthem of the Czech Republic; this was reaffirmed in the Act of 17th December 1992.

The text is based on quotations from Mr. Pavel Sedláček's book called *The Symbols of the Republic*
 Photos: Illustrations are taken from the book, Pixabay.com

INTERESTING FACTS ABOUT THE STATE FLAG

– If the flag is to be hung vertically on a building, the white stripe is on the left, the red stripe is on the right, and the blue wedge is at the top

– It is forbidden to hang the Czech flag on a line after washing – it has to be hung immediately on a pole.

– If the flag is placed horizontally, the white stripe is at the top, the red stripe is at the bottom, and the blue wedge is always on the left.

Nostalgic Museum s krásnými unikáty

Unikátní soukromá sbírka zaměřená na historickou mechanickou hudbu je ozdobou Nostalgic Musea, které se nachází na Malé Straně v samém srdci Prahy. Je tu k vidění přes sto různých hracích strojů a strojků z období let 1850 až 1920.

„Vzhledem k tomu že v České republice není žádné muzeum podobného zaměření, je naším cílem ukázat historii takovou,

jaká byla, a všem návštěvníkům srozumitelným a naučným způsobem vysvětlit, jak takové stroje fungují a k čemu sloužily. V dnešní době, kdy málokdo na vlastní oči viděl orchestrion či flašinet, bude mile překvapen, jaké stroje k reprodukci hudby existovaly,“ říká majitel muzea Michal Novák.

„Můžete tu vidět polyfony, symfoniony, flašinet, hrací obrazy, šperkovičky či hodiny. Každý exponát něčím zaujme,

ale z těch nejzajímavějších bych jmenoval unikátní orchestrion, jehož válec znají čeští diváci z populárního televizního seriálu Chalupáři, fonograf Thomase Alvy Edisona, který byl patentován už v roce 1878 a byl to první přístroj na světě, na který se dala nahrávat hudba, dále mechanické piano Phonola, které díky šlapání na pedály hrálo skladby z papírového pásu, a tak bych mohl pokračovat,“ upřesňuje Michal Novák.

Dodejme, že součástí muzea je kino, ve kterém každý návštěvník zhlédne

17minutový zajímavý dokument, ukazující rozdíly a funkčnost různých strojků včetně hudební ukázky každého z nich. Aby byla představa o mechanické hudbě kompletní, na závěr prohlídky na vybrané instrumenty bude zahráno a některé si mohou návštěvníci vyzkoušet i sami.

Muzeum ve Vítězná ulici 11 je otevřeno denně od 10 do 18 hodin.

Text: alp
Foto: Nostalgic Museum

The Nostalgic Museum with Beautiful Unique Exhibits

A unique private collection with the focus on mechanical music is one of the major attractions of the Nostalgic Museum that is situated in the Lesser Quarter, right in the heart of Prague. Over 100 carillons and music boxes from 1850–1920 are displayed there.

“As there is no museum with a similar focus elsewhere in the

Czech Republic, our aim is to show the history to all visitors in an understandable and informative way, and explain how the exhibits work and what they were used for. Well, not many people could boast that they have actually seen a barrel organ or orchestrion, so visitors can be pleasantly surprised what kinds of machines were used to

reproduce music in the past,“ Mr. Michal Novák, owner of the museum, says.

One can see polyphones, symphonions, barrel organs, playing pictures, jewel boxes, or clocks there. *„Each exhibit is interesting in its own way, but a unique orchestrion, Thomas Alva Edison’s phonograph (the first device for recording music in the world that was patented back in 1878, and the Phonola mechanical piano playing tracks from the paper belt, are probably the most attractive items in the museum. Still there are many more things to see here,“* Mr. Michal Novák explains.

Let’s add that a little cinema where each visitor can see a 17-minute-long documentary showing the differences and functionalities of various music devices, including a music sample, is also a part of the museum. To offer a complex overview of mechanical music, chosen instruments are played at the end of the tour... and even visitors can try to play some of them.

The address of the museum is Vítězná 11, and it is open daily from 10 a.m. to 6 p.m.

Text: alp
Photos: the Nostalgic Museum

Vypravujeme vlaky pro soukromé akce.

To také znamená půl miliardy bublinek v lahvích sektu připravených pro připítek na vaší oslavě nebo teambuildingu.

I to je naše práce

Zázemí a bohaté zkušenosti umožňují Českým drahám nabízet výjimečné vlakové soupravy, které mohou sloužit jako prostor pro firemní akce nebo soukromé oslavy. Vybrat si můžete třeba konferenční vůz, Stříbrný šíp z roku 1939, parní vlak z 19. století nebo vlak Regionova.

Zajímavá výstava aneb Léta velkých změn

Praha 1848–1918 – tak se jmenuje zajímavá výstava v Muzeu hlavního města Prahy na Florenci. Dozvíte se mj., které byty obýval pozdější první československý prezident T. G. Masaryk, jak těžce se žilo Pražanům v období první světové války, expozice také ukazuje proměny hlavního města ve druhé polovině 19. století a nabídne i mnoho dalšího.

Praha 1848–1918 – tak se jmenuje zajímavá výstava v Muzeu hlavního města Prahy na Florenci. Dozvíte se mj., které byty obýval pozdější první československý prezident T. G. Masaryk, jak těžce se žilo Pražanům v období první světové války, expozice také ukazuje proměny hlavního města ve druhé polovině 19. století a nabídne i mnoho dalšího.

„Pokusili jsme se především ukázat dvě ‚osmičková‘ výročí, která se vepsala do našich dějin také z těch obyčejnějších stránek, o kterých se mnoho neví nebo se o nich nemluví tak často. V roce 1848 došlo k tzv. svatodušním bouřím, podařilo se nám vystavit uniformy studentských legií i národní gardy. Jsou tu nejen jejich repliky, ale i originály, ty se však nemohou vystavovat více než tři měsíce, aby nedošlo k jejich poškození, a tak se během výstavy, která začala už v červnu t. r., ale potrvá až do 24. února 2019, mění. Diváci kromě exponátů mohou sledovat na obrazovce i to, jak se vše vyvíjelo v pěti dnech

tohoto povstání. Od akcí povstalců až po zásah vojáků z českých dějin známého generála Alfreda Windischgrätze, velitele rakouských vojsk, která nakonec povstání potlačila,“ říká Tomáš Dvořák, autor výstavy.

Připomeňme, že rok „velkých změn“ – rok 1848 – přinesl i do Prahy mnohé dosud nevídané počiny, dokonce se v ní po několik dní odehrávaly pouliční boje, které vypukly 12. června 1848. Vystavena je pozoruhodná kolekce zbraní povstalců nacházející se ve sbírkách Muzea hl. m. Prahy, stejně tak bohatá letáková produkce dokreslující širší souvislosti této bouřlivé doby. Výstava v souhrnu představuje Prahu jako dějiště významné dějinné etapy, jejíž souvislosti pražské dimenze dalece přesahovaly, nicméně Praha většinou představovala klíčový prostor činů a rozhodnutí.

„Když přeskochíme do dalšího století, výstava například připomíná, jak žili lidé v Praze v době první světové války. Město nebylo přímo zasaženo, ale rakouská armáda nebyla na tak dlouhé boje připravena a ‚odnášelo to i zázemí‘. V Praze se vyskytly obrovské zásobovací potíže, všude stály dlouhé fronty na potraviny, žilo se tu opravdu těžko. Nelze vyjmenovat vše, co na výstavě návštěvníci uvidí,

ještě bych se však zmínil o dvou zajímavostech. Mapujeme byty prvního prezidenta T. G. Masaryka, ukážeme, kde všude bydlel a jak v té době žil běžným životem. Bytů bylo celkem devět, počítáme-li i Pražský hrad. Zajímavý je i film o T.G.M., který je složen z různých údobí jeho života. Divák může stisknout tlačítko a sledovat tu část, která ho zaujme. Muzeum hlavního města Prahy chystá do budoucna i další zajímavé výstavy, jako například Zlatá Praha, ale také třeba Chudá Praha, která, jak název napovídá, bude mapovat život nejchudších vrstev obyvatelstva. To je jen zlomek toho, co chystáme. Každá výstava má svoje kouzlo, stojí za to do Muzea hlavního města Prahy zavítat častěji,“ dodává Tomáš Dvořák.

Můžete se zúčastnit i komentovaných prohlídek s autory výstavy, například 17. ledna 2019 v 16.30 h, kdy je na programu právě komentovaná prohlídka výstavy. Další akce se koná 21. února 2019 od 16.30 h, a to Cesta „mužů 28. října“ Prahou (vycházka s komentářem).

Podrobnosti najdete na www.muzeumprahy.cz.

Text: alp
Foto: archiv HLMP

**T. G. Masaryk ve společnosti slavnostního průvodu na Václavském náměstí.
President Tomáš Garrigue Masaryk in the company of a ceremonial march in Wenceslas Square.**

VÝSTAVA V MUZEU HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY
EXHIBITION AT THE CITY OF PRAGUE MUSEUM

Praha

1848 → 1918

13. 6. 2018 – 24. 2. 2019

Muzeum hlavního města Prahy
Na Poříčí 52, Praha 8
Denně 9–18 kromě pondělí

Prague 1848–1918
The City of Prague Museum
Na Poříčí 52, Prague 8
Daily 9 am–6 pm except Mondays

PARTNER VÝSTAVY
EXHIBITION PARTNER

MEDIÁLNÍ PARTNERI
MEDIA PARTNERS

railreklam

Regina DAB Praha
Cesky rozhlas

XANTYPA

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

www.muzeumprahy.cz

An Interesting Exhibition on Years of Great Changes

Prague 1848–1918 – this is the name of an interesting exhibition in The City of Prague Museum. Among other things, it reveals where Mr. Tomáš Garrigue Masaryk, later the first president of Czechoslovakia, lived in Prague, how the Praguers suffered during WWI, the changes of the Czech capital in the late 19th century, and much more.

"We tried to show two of the anniversaries with the year ending with number eight more or less from the everyday-life perspective as it is not known or talked about very often. There was the Pentecostal Uprising in 1848, and we managed to display the uniforms of student legions and the national guard – not just replicas, but also originals, even though they cannot be displayed longer than three months so that they don't get damaged so we have to change them during the exhibition that will last until 24th February 2019. Visitors can see the exhibits and watch the events of the five-day uprising on screen at the same time – from insurgents' moves to the suppression of the rebellion by General Alfred Windischgrätz's Austrian army," Mr. Tomáš Dvořák, author of the exhibition, says.

Let's highlight a few "big changes". The year of 1848 saw some singular events, including street fight that took place for several days starting on 12th June. A remarkable collection of insurgents' weapons from the collection of the City of Prague

Studenti a bojující Amazonka na barikádě na dnešním Malém náměstí 13. června 1848, Bedřich Anděl podle Františka Roschera, kolorovaná litografie

Students and an Amazon fighter on a barricade in what is the Old Town today on 13th June 1848; by Bedřich Anděl according to František Roscher, a coloured lithograph.

Museum is on display as well as a collection of leaflets that unveils a wider context of this turbulent period. The exhibition presents Prague as a venue of events during a significant historical era with the impact that reached far beyond its borders. Still, Prague was a key place for acts and decisions in most cases.

"When we move on into the following century, the exhibition reminds us of life in Prague during WWI. The city was not

impacted as such, but the Austrian army was not prepared for lengthy fights so even the background was hit hard at times. There were huge problems with supplies in Prague, long queues formed in front of groceries, and the life was far from plain sailing here. It is impossible to list all exhibits, but I would like to mention two interesting things. We offer a tour of flats where our first president, Tomáš Garrigue Masaryk, lived and what his everyday life looked like there.

The total number of places where he stayed equals nine, including Prague Castle. A film about him that is put together from various parts of his life is also of interest – and the visitors can watch the desired part by pushing a button. The City of Prague Museum is preparing more exciting exhibitions for the future, for instance Golden Prague as well as Poor Prague – the latter will cover the life of the poorest people living in Prague as its name suggests. And it is only a fraction of what is in the pipeline. Each exhibition has its own magic so it is worth visiting our museum quite often," Mr. Tomáš Dvořák adds.

You can also take part in tours with the exhibition's authors and their commentary, for example on 17th January at 4.30 p.m. (tour of the exhibition); or on 21st February 2019 at 4.30 p.m. when a walk with a commentary dedicated to the "Journey of the Men of 28th October" will take place.

More details are available at www.muzeumprahy.cz.

Pohled mostem Františka Josefa I. k Novému Městu patrně v době jeho dokončení roku 1868, foto František Fridrich
A view through Franz Joseph I's Bridge towards the New Town, probably at the time of its finishing in 1868; photo by František Fridrich

Text: alp
Photos: HLMP archives

Do Tater ve stylu Gustava Anděla z filmu *Anděl na horách!*

21.–24. března 2019

- » pojedete speciálním vlakem **RetroTatran**
- » ubytování je zajištěno v **hotelu Morava**
- » můžete se těšit na pestrý **doprovodný program**

České dráhy
Národní dopravec

Kouzelné retro s Českými drahami

Film *Anděl na horách* patří k nejsledovanějším dílům historie a přilákal už miliony diváků. Ať kmeti, anebo junioři sledují tuto komedii s Jaroslavem Marvanem v hlavní roli a mnozí zatouží něco takového zažít. České dráhy vám tuto touhu dokáží převést ve skutečnost v rámci akce **Retrotatran 2019**.

Pokud se vydáte na „zájezd ROH“ v připravených termínech, zažijete to co Jaroslav Marvan coby Gustav Anděl a další protagonisté tohoto filmu. Už jména vozů leccos naznačují: Gustav, Anděl, Vyhlička, Rekreační výbor...

Je zajištěno ubytování v Tatrské Lomnici v legendárním zařízení Morava (retro ubytovna Morava) včetně polopenze, k dispozici je 30 pokojů pro 60 osob, a navíc se můžete zúčastnit doprovodných aktivit. Je to třeba zábava už ve vlaku, seznamovací večírek, v dřívějších dobách oblíbený, ranní budíček a navíc se můžete zapojit třeba do Bláznivého tatranského

odpoledne zahrnujícího různé soutěžní hry, a z nich některé velmi netradiční... Nechte se překvapit! Ve vlaku jsou tři lůžkové vozy a také společenský vůz včetně nabídky jídel a nápojů.

Pokud byste chtěli, můžete vyjet i na Lomnický štít v rámci

TERMÍNY AKCE RETROTATRAN 2019

14. 2.–17. 2.,
21. 3.–24. 3.
4. 4.–7. 4.
13. 6.–16. 6.

nabídky fakultativních výletů, ale nemusíte mít smůlu na počasí jako Gustav Anděl. Ti, kdo tam byli v březnu, zažili krásnou oblohu s azurovým nebem. Odjezdy jsou vždy ve čtvrtek večer okolo 21.–22. h.

Po příjezdu do Prahy se všichni shodli: bylo to náročné, ale kdykoli příště pojedeme zase.“ Ta poslední čtyři slova hovoří za vše. Ani nemusíte položit obligátní otázku: Jaké to bylo...?

Text: ČD
Foto: Václav Rubeš,
Timotej Gruchalák

CENOVÁ NABÍDKA

– vlak, ubytování
a program pro 60 os.
699 000 Kč/26 885 eur

– vůz, ubytování
a program pro 20 os.
239 000 Kč/9193 eur

– pouze vlak
380 000 Kč/14 616 eur

– pro jednotlivce (při
obsazení kupé/pokoje
dvěma osobami)
11 990 Kč/462 eur

– pro jednotlivce (při
obsazení kupé/pokoje
jednou osobou)
16 800 Kč/647 eur

Závazné objednávky jsou požadovány nejpozději dva měsíce před termínem AKCE na e-mail obchod@cd.cz

Jednu noc prožijete ve vlaku, příjezd do Tatrské Lomnice je plánován kolem osmé hodiny ranní, odjezd nazpět je plánován na neděli ve 14 hodin.

Lidé často jezdí za zážitky do exotických zemí, ale ta pravá „exotika“ vás čeká, právě, zvolíte-li si tento výlet. Citujeme volně z reportáže v Železničáři: „Bylo to hodně náročné, vše nám dalo zabrat včetně rozlučkového večírku.“

Magic Retro

With Czech Railways

Anděl na horách (Angel in the Mountains) is one of the most popular films in the Czechoslovak history, and it has attracted audiences equalling over a million people. Both old and young watch the comedy, and they long to experience something that is near the situations in the film. Czech Railways (České dráhy) can make this dream come true thanks to the Retrotatran 2019 offer.

If you set off on a similar tour in the scheduled period of time, you can experience a similar holiday like the actors in that film. Already the names of the cars are tale-telling: Gustav, Anděl, Vyhlička (View), Rekreační výbor (Recreational Committee)...

The accommodation will be available in the legendary Morava facility (Morava retro inn) in Tatranská Lomnica with the total of 30 rooms for 60 people, including half-board. Moreover, you can take part in additional activities – for example amusement already on board of the train, socializing night (very popular in the part), wake-up call; and you can join the Crazy Afternoon in the Tatras including various games, even some really non-traditional... Well, you will be surprised! The train set includes three sleepers, and a socializing car with the offer of meals and drinks.

If you wish, you can go up to the Lomnický Peak, which is

**Akce se zúčastnila i známá blogerka Nikol Moravcová
Famous blogger Nikol Moravcová took part in the event.**

one of the optional trips, even though you can experience better weather than Mr. Gustav Anděl in the film. Those who went there in March could see a beautiful, clear sky. The trains always leave about 9 or 10 p.m. You will spend one night on board of the train,

RETROTATRAN 2019 DATES

14th February – 17th February
21st March – 24th March
4th April – 7th April
13th June – 16th June

and the arrival at Tatranská Lomnica is scheduled for about 8 a.m. The return journey starts on Sunday at 2 p.m.

People often opt for experiences in exotic countries, but the true “exotic experience” awaits you if you go on this trip. Let’s give some floor to the report in the *Železničář* (Railwayman) magazine: “It was pretty demanding, we had a busy

time during the whole trip, and the farewell party was also quite tough. After the return to Prague, everyone agreed that it was demanding, but that they would go for it again any time. The last words in the previous sentence summarized it all. You even do not have to ask: What was it like?”

Text: ČD
Photos: Václav Rubeš,
Timotej Gruchalák

PRICES

– train & accommodation
& programme for 60
people
CZK 699,000 / EUR 26,885

– train & accommodation
& programme for
20 people
CZK 239,000 / EUR 9,193

– train only
CZK 380,000 / EUR 14,616

– for individuals (with
two people in
compartment/room)
CZK 11,990 / EUR 462

– for individuals (with
one person in
compartment/room)
CZK 16,800 / EUR 647

*Binding orders are
required two months
before the EVENT date at
the latest. They have to be
sent to the obchod@cd.cz
e-mail address.*

Legendární cenu získaly potřetí JLV!

V uplynulých měsících byl ve společnosti JLV realizován projekt, kterým se postupně navyšují kapacitní možnosti a inovují se procesy regenerace pokrmů ve vybraných jídelních a bistrovozech. Tento projekt byl letos v září na konferenci mezinárodního sdružení IRCG (International Rail Catering Group) konané v Berlíně, oceněn legendární cenou MIC – Most Innovative Caterer za rok 2018.

Projekt zvýšení kapacit staví na komplexním inovativním řešení celého procesu - od výroby pokrmů v centrální výrobě JLV, přes logistiku až po regeneraci v nových moderních konvektomatech RETIGO, které jsou speciálně upraveny pro potřeby poskytování cateringu na železnici.

Společnost JLV se tak stala již potřetí v historii držitelem tohoto prestižního ocenění udíleného za obzvláště

inovativní přístup k palubnímu cateringu.

Sdružení IRCG (The International Rail Catering Group) bylo založeno v roce 1965 na železniční konferenci ve švédské Kiruně. IRCG je nezisková organizace sdružující 16 cateringových

společností z Evropy, Spojených států amerických a Maroka. Hlavním posláním sdružení je podpora oboru podnikání a zvyšování úrovně cateringových služeb na železnici.

Text: redakce
Foto: JLV

JLV Won the Legendary Award for the Third Time!

The JLV company has implemented a project gradually increasing capacity levels and innovating processes of meals regeneration in chosen dining and bistro cars in the past months. The project was awarded the legendary MIC – Most Innovative Caterer – Award for 2018 at the IRCG (International Rail Catering

Group) conference in Berlin in September.

The increasing capacity levels project is a complex innovative solution of the whole process – from making meals in the central JLV production facility via logistics to meals regeneration in new, modern RETIGO convection ovens that are specifically modified for the

needs of providing catering on rails.

The JLV company won the prestigious award for a particularly innovative approach to catering on board for the third time in history.

The International Rail Catering Group (IRCG) was established at a rail catering conference in Kiruna, Sweden,

in 1965. It is a non-profit organization, and it embraces 16 catering companies from Europe, Morocco, and the USA. The major mission of the IRCG is to promote this branch of business and to increase the value of catering and hospitality on the railway.

Text: The editors
Photos: archives

POBYTY
2019

**FIRST
MINUTE**
až **20%**

www.LazneLuhacovice.cz

Vyhražete jen s nohama na zemi

Lyžování se mi vždycky moc líbilo a líbí se mi doposud. Je to něco nádherného. Dodneška jezdím rád. Teď si užívám carvingové lyže. Je to jednodušší a pohodlnější cesta kupředu – jako když si přisednete do lepšího auta. Vždycky jsem si říkal, že sport by měl člověku víc přinášet než brát. Že v něm musíte nacházet rovnováhu. Když nevystudujete školu, ani si nevyděláte dost peněz, je to průšvih. Mně ale kvůli sportu nic neuniklo, naopak – přinesl mi mnohem víc. Byl to pro mě nádherný život, říká Bohumír Zeman.

Narodil jsem se před šedesáti lety ve Vrchlabí. Matka Růžena byla učitelka, táta Bohumír fotograf. Rodiče pocházeli z Domažlic, a i když Šumava jsou docela velké kopce, hlavně tátovi se líbilo v Krkonoších. S mámou se v padesátých letech dohodli, že se tam

vydají, a máma tam sehnala práci – učila na jednotřídce. Bydleli jsme ve Špindlerově Mlýně nad Labskou přehradou v místní škole. Do té jsem i chodil a taky jsem tam lyžoval. Mám ještě sestru Janu, ta se narodila o tři roky později. Taky lyžovala.

Ve slalomových brankách se B. Zemanovi dařilo. Mr. Bohumír Zeman was very successful in slalom.

Bohumír Zeman dnes. Mr. Bohumír Zeman today.

Sedmnáctiletý reprezentant

Do žákovské reprezentace jsem se propracoval na konci 60. let. Ještě v devětašedesátém roce byla možnost vyjet do zahraničí, takže na první svůj výjezd na ledovec jsem se dostal právě v roce 1969. Šikovní funkcionáři na svazu s námi stihli vyjet a zalyžovat si, což pro mě v tu dobu byl velký zážitek. První závod Světového poháru jsem jel v 16 letech, hned potom se mi podařilo získat dostatek FIS bodů, takže jsem v sedmnácti jel na mistrovství světa ve Svatém Mořici. Tím se mi kariéra otevřela.

Nadšením proti systému

Jako reprezentanti jsme sice občas mohli jet trénovat na ledovec, ale to nestačilo. Lyžování je totiž trochu nekorektní sport. Čím později startujete, tím větší handicap máte. Když nelyžujete, vaše výkonnost není taková a je velmi těžké se dostat dopředu. My jsme ale v sobě měli bojovnost a nadšení. V té době trénovali špičkoví světoví lyžaři průměrně 50–60 dní na ledovcích, my jsme před mistrovstvím světa v „Garmischi“ trénovali na ledovci třeba jen tři týdny. Doháněli jsme to kondičním tréninkem na umělé hmotě anebo na Labské či Luční boudě. Jezdilo se taky do Tater do Zmrzlé Doliny, kde sněh vydržel relativně dlouho.

To všechno bylo ale takové lyžování jenom jako. Věděli jsme, že ve špičce se bez rovnocenných podmínek neudržíme. Sport byl sice v 70.

letech relativně podporovaný, ovšem lyžování bylo považováno za buržoazní sport, který stojí velké peníze. Já jsem na té nejvyšší úrovni měl aspoň špičkové vybavení od slovenské firmy Elan, pro kterou jezdili taky Stenmark anebo Križaj. To byl základní předpoklad toho, abych s nimi mohl vůbec soupeřit. Můj největší úspěch byl 17. místo v celkové klasifikaci Světového poháru a vítězství v Kitzbühelu v osmdesátém roce.

Inženýr Horák a devizy v hůlkách

V té době ale už byly vztahy mezi lidmi horší. Normalizace

V rámci projektu Tipsport pro legendy znovuobjevujeme československé sportovní reprezentanty, kteří ve své době byli národními hrdiny. Dnes už je ale mladé generace neznají. Spolu s o. s. Post Bellum se snažíme jejich osudy zaznamenat a připomenout je široké veřejnosti. Každý měsíc natáčíme několikahodinový příběh sportovní legendy, který Post Bellum dál zpracovává. Těm veteránům, kteří to potřebují, navíc pomáhá nově vzniklá Nadace Tipsport. V tomto čísle uveřejňujeme dva příběhy – lyžaře Bohumíra Zemana a hokejisty Miroslava Ihnačáka.

pokračovala, takže při překročení hranic jsme se museli navzájem ostříhat, aby pasová fotka odpovídala tomu, jak vypadáme. Přejezdy hranic byly tenkrát vůbec něco strašného. Jezdili jsme autem do Alp, každá cesta „přes čáru“ znamenala tři až čtyři hodiny navíc. Nechali nás čekat hodinu dvě před závorou, pak nás další dvě hodiny prohlíželi. Museli jsme sepsat celní prohlášení, do kterého se psala kupř. všechna čísla lyží. V hůlkách jsme pašovali devizy, které jsme kupovali od veksláků. Dodneska mám špatný pocit, když projíždím Rozvadovem.

Dostali se mezi nás lidi, kteří měli s lyžováním málo společného. Kontrolovali nás a tlačili do věcí, které nás nebavily a nezajímaly. To hrozně ubíralo na výkonnosti. Tehdy nás trénoval inženýr Horák. To byl technik, ale s lidmi to neuměl. Peníze na pobyt mívával vřdycky on, ale když se mělo jet do Alty Badie, kde končil Světový pohár, tak řekl, že peníze nemá. Já měl ale tu smlouvu s Elanem, což tehdy samozřejmě nikdo nesměl vědět nebo jen částečně, aby mi šly nějaké peníze na Pragospport, kde jsem měl konto, ale kde si půlku honoráře stejně vzali. A tak jsem řekl, že to zaplatím. No a když pobyt končil, všiml jsem si, že si na recepci bere účty. Řekl jsem mu, ať mi je dá – nedal a já ho chytil pod krkem. Nic jsem mu neudělal, ale doživotně mě diskvalifikovali a ve dvaosmdesátém roce mě nepustili na mistrovství světa

**Lyže ho „chytily“ už v dětství.
He was into skiing already in his childhood.**

ve Schladmingu. Tehdy se lidi bouřili a psali petice a režim se toho bál. Tak mi dali šanci a podmínku, že musím vyhrát všechny čtyři disciplíny na mistrovství republiky. Já to všechno vyhrál a ještě jsem to zakončil třináctým místem ve Světovém poháru.

Dukla a konec kariéry

Pak jsem si ale ve dvaosmdesátém roce v Kitzbühelu ve slalomu přetrhl křížové vazy. Sice bych byl schopen dostat se zpátky, ale na to potřebuje člověk rok, minimálně půl, aby se dal dohromady a tu ztrátu dohnal. Takže mě v šestadvaceti letech Svaz lyžařů vyhodil, že jsem starý a neperspektivní.

V další sezoně jsem ale chtěl dál lyžovat. Dělal jsem proto

pomocného stavebního dělníka, protože tenkrát člověk nemohl být nezaměstnaný. Já jsem přitom vystudoval Pedagogickou fakultu v Hradci Králové, specializaci na tělocvik a zeměpis.

Zelinář z Lichtenštejska

Když jsem přestal závodit, šel jsem trénovat do vrchlabského střediska vrcholového sportu, kde jsem se staral o děti. Ony se člověku s věkem mění priority – v mládí máte sport, a když dospějete, je všechno jinak. Lyžařští trenéři jsou všichni podobné osobnosti, ve Špindlu to tehdy fungovalo skvěle a děti měly výsledky.

Pracoval jsem taky u Horské služby. To trvalo až do devadesátého roku, kdy jsem

Třetí místo v SP, obří slalom v Mont St. Anne. Vlevo Phil Mahre, uprostřed Ingemar Stenmark. The third place in the World Cup, giant slalom at Mont St. Anne. Phil Mahre on the left, Ingemar Stenmark in the middle.

odešel do Lichtenštejska. Tam jsem tři roky trénoval národní družstvo a tři mí svěřenci vyhráli Světový pohár. Pak jsem ale viděl ty rychlé a velké změny tady, takže jsem se vrátil a budoval firmu. Měl jsem obchod s nemovitostmi, obchodoval se sportovním zbožím, ale také se zeleninou.

Špindlerův Mlýn jako domov a mámina náruč

Víte, ve Špindlu byli vřdycky zvláštní lidé. Před válkou odtud vyhnali Němci Čechy, po válce zase Češi Němce a pak se sem stahovali divní lidi z celé republiky. Přišlo mi docela smutné, že na takové vesnici bylo tak dlouho po 89. roce ještě pořád komunistické vedení. Městským firmám šéfovali lidi, kteří pracovali pro StB. Chtěl jsem, aby odešli, aby Špindl začal po společenské

stránce trochu fungovat. Od roku 2002 do roku 2006 jsem byl proto zastupitelem, a když v roce 2006 nikdo nechtěl vykonávat funkci starosty, tak jsem to vzal.

Vykonali jsme dost práce – získali jsme dotace na zvelebení vesnice, přepracovali územní plán, aby se z hotelů a chat dalo sjíždět na lyžích až k vlekům bez použití aut anebo autobusů. Tedy na papíře... Ty návrhy tam jsou, jen je třeba to použít a využít. Podařilo se mi také vybudovat tréninkový areál.

Dnes jsem členem komise Světového poháru ve sjezdovém lyžování a v komisi Evropského poháru. Dáváme návrhy na úpravu pravidel, rozdělování závodů a klasifikace pravidel. Největší úspěch mé funkcionářské kariéry je asi ten, že jsme se Ski klubem ve Špindlu uspořádali třikrát závod Světového poháru – a bude ještě jeden. Máme termín na 6.–8. března 2019. Musíme ale zůstat nohama na zemi. Sjezdovky nebudeme mít nikdy takové jako v Aspeně nebo Zermattu, jde ale o tu atmosféru. Chci, aby se u nás lidí cítili dobře, aby se sem vraceli jako domů za mámou.

**Text: Tipsport
Foto: archiv**

BOHUMÍR ZEMAN

Narodil se 26. května 1957 ve Vrchlabí

Bývalý český sjezdový lyžař. První Čech, který stál na stupních vítězů ve Světovém poháru v lyžování. Šestnáctkrát v první desítce závodů Světového poháru, 17. místo v celkové klasifikaci Světového poháru v sezoně 1978/1979, 3. místo v obřím slalomu v kanadském Mont Sainte-Anne v březnu 1980, 4. místo v kombinaci na olympiádě v Lake Placidu v roce 1980, vítězství v klasické kombinaci v Kitzbühelu na Hahnenkammu v roce 1981 (je po něm pojmenována jedna z kabinek lyžařské lanovky), trojnásobný akademický mistr světa, vítěz tří závodů Evropského poháru.

You Can Win Only with Your Feet on the Ground

I have always liked skiing, and I still like to go down the hill. It's a beauty. I'm into carving skis now. I enjoy them – it is an easier and more comfortable way forward, just like driving a better car. I have always thought that sport should give the person more than the person gives to sport, that everything should be in the balance. If you don't study enough and don't make enough money either, you are in trouble. Well, I didn't miss anything because of sport, quite contrary – it gave me a lot. It was a beautiful life, says Mr. Bohumír Zeman.

I was born some sixty years ago in Vrchlabí. My mother Růžena was a teacher, my father Bohumír was a photographer. They both came from Domažlice, and even though the Šumava Mountains also have some high hills, especially my dad preferred the Giant Mountains. They agreed with my mum to go there in the 1950s – my mum got a job as a teacher there. We lived at Špindlerův Mlýn in the local school above the Elbe Dam. I went to that school, and I also went skiing. I have sister Jana who was born three years later than me.

In the national team at 17

I got into the youth national team at the end of the 1960s. It was still possible to go

abroad in 1969 so it was exactly the year when I first tried to go down the glacier – and it was a great experience. I participated in the first World Cup event at 16, and I managed to earn enough FIS points already that year so I could go to the World Championships at St Moritz when I was just 17. It was a kick-start of my career.

With enthusiasm against the system

Well, we could go to glaciers from time to time as members of the national team, but it was not enough. Skiing is a little unfortunate sport – the later you begin, the bigger your handicap is. If you don't ski, you can't perform well, and it is difficult to get up there among the best ones. We were

enthusiastic and fighting. The top skiers trained on glaciers for 50–60 days during the year, while we went there for three weeks before the championships. We made up for the lack of practice by training on plastic surface at Labská or Luční Chalets. We also went to Zmrzlá Dolina in the Tatras that is covered with snow longer than other places.

All this was just a game – we knew that we couldn't compete with the top skiers as the conditions were incomparable. Sport was supported quite well in the 1970s, but skiing was considered a capitalist pastime that was costly at that. I had top Elan gear – Stenmark and Křižaj used the same brand. It was the basic prerequisite to be able to compete with them. My best successes were the 17th place in the overall classification of the World Cup and a victory at Kitzbühel in 1980.

Engineer Horák and foreign currency in sticks

The relations among people were already worse at that time. The normalization was going on so we had to look

As a part of the Tipsport for Legends project, we are rediscovering members of various Czechoslovak national teams who were national sports heroes in their times. Unfortunately, younger generations do not know them. Together with Post Bellum (NPO), we record their stories and destinies, and present them to general public. We shoot a story of a sport legend every month – Post Bellum further processes all the coverage that is usually several hours long. The veterans in need are also supported by the new Tipsport Foundation. We present stories of two legends in this issue – ice-hockey player Miroslav Ihnačák and skier Bohumír Zeman.

exactly like in the passport when crossing the border. These crossings were

Pohár ze závodu v Říčkách v roce 1972 A cup from the 1972 Říčky race

absolutely terrible. We went to the Alps by car, and the checks on the border always took three or four hours. They let us wait for two hours, and then they checked everything for two more hours. We had to fill in detailed reports, including numbers of skis. We had foreign currency in sticks – and we had to buy it on the black market at that. I feel pretty uneasy when crossing the border at Rozvadov even now.

People who had nothing to do with skiing got among us. They checked everything, and they wanted us to do things that were far from exciting. And our performances suffered. Certain engineer Horák became our trainer. He was a technician and couldn't work with people. He always looked after the money, but – suddenly – when we were about to go to Alta Badia to the last World Cup event, he claimed that he didn't have any money. Well, I had a contract with Elan, which was rather secret, and I got some money to my account at Pragosport (which meant that I finally got about a half of the sum). So I said that I would pay for all. At the end of the stay, I noticed him to grab all receipts at the reception. I told him to give them to me, and he refused... so I grabbed him by the throat. Indeed, I didn't harm him at all, but I was disqualified for life, and I couldn't go to the championships at Schladming in 1982. People were furious,

they signed petitions, and the regime was afraid what might happen. So I got a second chance, on condition that I had to win all four disciplines at the national championships. I did and topped it up by the 13th place in the World Cup.

Dukla and the end of the career

Alas, I tore cruciate ligaments during slalom at Kitzbühel in 1982. I would be able to recover, but you need a minimum of half a year to make up for the lost training time. So the Skiing Association got rid of me as they said that I was too old... at 26!

Still, I wanted to ski in the next season, too. So I worked at a construction site as you couldn't be unemployed at that time. By the way, I graduated from the Pedagogical Faculty in Hradec Králové, specialization PE and Geography.

A greengrocer from Liechtenstein

When I quit racing, I went to train in the Centre of top-level sport in Vrchlabí where I looked after children. The priorities change over time – it is all sport when you are young, but then you grow up and everything is a little different. All ski trainers have similar personalities; it worked perfectly at Špindlerův Mlýn and children had great results.

I also worked at the Mountain Rescue Service. I stayed there until 1990 when

I left for Liechtenstein. I trained their national team for three years, and three members of the team won the World Cup. Then I saw great and fast changes here so I returned and started to build my own company. I had a real estate agency, was in the sports gear business, and also established a company buying and selling vegetables.

Špindlerův Mlýn as a home and mum's embrace

You see, people in Špindlerův Mlýn have always been strange. The Germans chased the Czechs out before the war, the Czechs chased the Germans out after the war, then strange people from the whole country came. It was sad that long after 1989, such a "village" still had a Communist management. Municipal companies were led by people who had worked in the secret police before 1989. I wanted them to leave so that Špindlerův Mlýn could work and be friendly to the people. Therefore I was a councillor from 2002 to 2006, and as nobody wanted to become a mayor in 2006, I went for it.

We did a lot of work – improved the environment thanks to subsidies, amended the zoning plan so that you could go to lifts directly from hotels and not use cars or buses... well, not exactly. The proposals exist, just need to be materialized. And I managed to have a large training centre built.

I am a member of the World Cup Committee and European Cup Committee now. We

BOHUMÍR ZEMAN

Born on 26th May 1957 in Vrchlabí

Former Czech downhill skier. The first Czech who finished in the Top 3 in the World Cup in skiing. He finished in the Top 10 in World Cup events 16 times; 17th place overall in 1978/79, 3rd place in giant slalom at Mont Sainte-Anne in Canada in March 1980, 4th place in combination at the Lake Placid Olympics in 1980, victory in the classical combination at Kitzbühel on Hahnenkamm in 1981 (one of the cable car cabins bears his name); three times academic world champion, winner of three European Cup events.

propose changes of the rules, sorting races, and classification of rules. My best success from this period is probably the one that we managed to organize a World Cup event with the Ski Club Špindlerův Mlýn for three times – there will be one more from 6th to 8th March 2019. We have to be realistic. Our slopes will never equal the ones at Aspen or Zermatt, but the atmosphere is what matters. I want people to feel good and return here, just like they return home.

Text: Tipsport
Photos: archives

S trofejí ze závodu Hahnenkammu v roce 1981 With a Hahnenkamm 1981 trophy

Kousek Paříže najdete na nádraží

Na pražském Masarykově nádraží od října 2018 můžete nalézt první provozovnu nové značky La Crêperie. Jde o stylový stánek s čerstvými francouzskými palačinkami, kvalitní zmrzlinou a kávou. Tato novinka je ozdobou nabídky občerstvení na uvedeném nádraží.

Sortiment jako stvořený pro takové místo a příležitost. Není tedy divu, že si jej ihned spousta zákazníků doslova

zamilovala. Jeden z nich nám při naší návštěvě řekl: „Zastavuji se tady každý den, když jedu z práce. Ta slast na jazyku za to prostě stojí.“ Provozovatel La Crêperie vsadil na oblíbené receptury a kvalitní přípravu i suroviny. To vše dnešní zákazník vyžaduje a u tohoto nového konceptu také dostává. Nezbyvá tedy než fandit rozvoji této značky i na dalších nádražích.

Tuhle „palačinkárnu“ můžete navštívit i o víkendech, je tu otevřeno stejně jako ve všední den vždy od 7 ráno do 7 večer. I ti, kteří měli v minulosti k palačinkám chladný vztah, po ochutnání horké pochoutky naplní úsloví: „Není člověk, který by neměl rád palačinky“.

Text: redakce
Foto: Pont

A Piece of Paris at the Railway Station

The first facility of the La Crêperie brand can be found at Masaryk Railway Station in Prague – it was opened in October 2018. It is a stylish stand offering fresh French crêpes (pancakes), quality ice cream, and coffee. The new place is a jewel of the refreshments offer at the railway station.

Just the right stuff for the place and occasion – indeed, no wonder that lots of customers literally fell in love with it. One of them told us: “I stop here every day on my way from work. The tasty delight is simply worth it.” The La Crêperie operator decided to go with popular

recipes as well as quality preparation and ingredients – a modern customer expects all of that, and the new concept delivers with no compromises. Well, let’s hope that the brand will spread onto other railway stations soon.

The crêperie is open each and every day, including weekends, from 7 a.m. to 7 p.m. And surely even those who have been rather indifferent to pancakes would scream with joy after tasting a hot delicacy from the stand: “How could anyone just not like pancakes!”

Text: the editors
Photos: Pont

π not noir ~ 3,14

Rulandské modré

ZNOVÍN
ZNOJMO

+

⇒

Vína jsou uzavřena
luxusními skleněnými uzávěry.

ZNOVÍN ZNOJMO a Matematicko-fyzikální fakulta Univerzity Karlovy v Praze spolupracovaly při vývoji chuťově **zakulacených pinotů**, které inspirovalo iracionální Ludolfovo číslo $\pi \sim 3,14$.

Vína byla již na počátku chuťově nasměrována, a to trochu odlišnou, dokonalou, technologií. V průběhu **cryomacerace hroznů** před lisováním se odstopkované bobule nejprve zchladí na teplotu **3,14 °C**, a teprve následně kvasí. Tento proces probíhá v nejmodernějším zařízení Znovínu ve sklepě v Jaroslavicích u Znojma. Díky tomu se rodí plná, hebká a zakulacená vína, klouzající po jazyku s tóny kulatého červeného ovoce jako například třešni, višni, brusinek či malin a ostružin. Vína nejlépe vychutnáte v mohutnějších oblych skleničkách, v nichž vynikne jeho vůně a sametovost.

Na etiketách je použito dílo od akademického malíře Josefa Velčovského s názvem „**Vykutálený podzim s Rulandským modrým**“ ze sbírky obrazů Znovínu v Louckém klášteře ve Znojmě.

www.znovin.cz
www.matfyz.cz

V prodeji od 14. 3. 2018 na „Den pí“ odpoledne od 3 hodin a 14 minut.

Utielkol v kufri auta

Na začiatku 80. rokov bol Miroslav Ihnačák vychádzajúcou hviezdou slovenského a československého hokeja. Ešte ako dvadsaťročného mladíka si ho vyhládol kanadský tím Toronto Maple Leafs a v sezónach 1984/1985 a 1985/1986 bol najlepším strelcom československej federálnej ligy, keď obliekal dres VSŽ Košice. Pozvánku do reprezentačného „A“ mužstva však nikdy nedostal. Práve naopak, komunistické úrady mu odobrali cestovný pas a pri súťažných zápasoch v zahraničí musel zostať doma. Nakoniec sa mu za veľmi dramatických okolností podarilo z Československa ujsť a zahral si aj v najlepšej súťaži na svete – Kanadsko-americkej NHL.

Vyhrážanie ŠtB

Popri kariére športovca Miroslav študoval na strednej strojníckej škole a následne pokračoval aj na „výške“, hlavne kvôli tomu, aby si mohol vybaviť odklad termínu nástupu na povinnú vojenskú službu. Príslušníci štátnej bezpečnosti sa mu vtedy totiž vyhrážali, že mu ako nespoľahlivému nebude umožnené hrať hokej v nejakom vojenskom klube, ako to bolo pri iných hráčoch, ale že ho pošlú k regulárnemu vojsku. To by znamenalo dvojročnú hokejovú prestávku a pravdepodobne aj koniec športovej kariéry.

Všetko sa ešte zhoršilo v roku 1982, kedy z majstrovstiev sveta vo Fínsku emigroval do Severnej Ameriky jeho brat Peter a napodobnil tak bratov Šťastných, ktorí tak urobili iba dva roky pred ním.

Miroslav Ihnačák na súčasnej fotografii.
A current photo of Mr. Miroslav Ihnačák.

Koncom roku 1985 bol Miroslav Ihnačák najproduktívnejším hráčom československej ligy so 16 gólmi a 16 asistenciami z 22 zápasov. V komunistickom Československu si ale nevedel predstaviť vlastnú budúcnosť. Príležitosť hrať v národnom

tíme sa preňho zdala navždy uzavretá a navyše eštebáci vedeli o každom jeho kroku. Počas vianočných sviatkov sa tak definitívne rozhodol: „Dňa 26. decembra, na Štefana, som sadol v noci do vlaku v Košiciach a vystúpil som v Bratislave, kde som o piatej hodine mal mať zraz v hoteli Carlton. Niekoľko hodín som sa však ešte musel ponevierať po meste, a kto sa na mňa vtedy pozrel, hneď som si myslel, že ma špehuje. Avšak vymysleli to dobre: prišlo pre mňa diplomatické auto, nastúpil som a v kufri ma previezli cez hranicu až do Viedne. Akurát ma upozornili, že budú tri kontroly: vojačí, polícia, colníci, ale už si nie som presne istý, v akom poradí to bolo. Takže takto sa mi podarilo prejsť hranicu.“

Po peripetiách v Rakúsku boli druhý januárový deň roku 1986 konečne vybavené všetky formality a nič mu už nebránilo vycestovať. Nebolo to však také jednoduché. Miro Ihnačák o tom hovorí: „Snažili sme sa dostať na prvé lietadlo, čo letelo do Kanady. Bolo to komplikované, lebo z Viedne sme

V dresu VSŽ Košice.
A VSŽ Košice player.

išli do Londýna, odtiaľ do Vancouveru a z Vancouveru cez celú Kanadu až do Toronta, kde ma čakal brat Peter. Mal som ochranu a z bytu spolu vyrazilo päť áut: dve predo mnou, dve za mnou a ja som bol v tom prostrednom. Boli tam s nami vojaci z kanadskej ambasády, rakúski policajti so samopalmi, jednoducho to bolo ako scéna z nejakého akčného filmu. Najprv sme išli na ambasádu, tam som musel podpísať nejaké dokumenty a potom išli všetky autá rovnako k lietadlu až na letiskovú dráhu. Cez žiadnu kontrolu sme neprechádzali, lietadlo už čakalo iba na nás, zastali sme pri ňom, vystúpili po schodíčkoch hore a lietadlo už štartovalo. A až keď sme boli vo vzduchu, som si povedal, že sa mi to podarilo a už sa mi nič nemôže stať...“

Tvrdá škola v najlepšej súťaži na svete

O Ihnačakovom úspešnom prechode hraníc vedeli okamžite všetky západné médiá a najmä torontskí fanúšikovia netrpezlivo očakávali jeho príchod. Novou hviezdou klubu sa na tlačovej konferencii pýšil aj vtedajší majiteľ Harold Ballard. Novinárov však zaujímala iná

otázka súvisiaca s príchodom mladého talentu. Denník Toronto Sun totiž priniesol neverenú správu, že Ballard zaplatil za Ihnačákov „bezproblémový“ prechod hraníc komunistickým úradom až 150 000 amerických dolárov. Na tlačovke však majiteľ klubu danú informáciu poprel.

Hoci Miroslav Ihnačák hneď vo svojom prvom zápase strelil gól, presadiť sa v najlepšej lige na svete a najmä zvyknúť si na nové prostredie nebolo také jednoduché. Americký hokej bol menej kombinačný, priamočiarejší, ale aj tvrdej ako ten v Európe, čo mu protihráči dali aj jasne pocítiť.

S cudzincami v NHL sa vtedy vôbec nemaznali, a treba povedať, že prítomnosť európskych hráčov na amerických klziskách bola vtedy skôr raritou a bolo by ich možné spočítať na prstoch dvoch rúk. Problémy Ihnačákovi spôsobovala aj neznalosť anglického jazyka a vzájomná komunikácia, či už s trénerom, alebo se spoluhráčmi, tak nebola ideálna.

Všetky tieto okolnosti spôsobili, že Miroslav dostával na ľade čoraz menej priestoru. Napätie do vzájomných vzťahov s funkcionármi klubu potom priniesol aj spor pri

podpisovaní nového kontraktu. Zmluvu s torontským klubom musel totiž Ihnačák podpísať hneď po príchode do Viedne a po prvom zápase chcel začať rokovania o novej zmluve. Majiteľ Ballard však o tom nechcel ani počuť, a tak napätie v klube počas sezóny narastalo tým viac, že podľa Ballardovej mienky mu mal byť Ihnačák vďačný za to, že zariadil jeho útek z Československa. Po troch sezónach, v ktorých odohral za Torontu iba 55 zápasov, sa presunul do USA, do klubu Detroit Red Wings, odkiaľ odišiel ešte do klubu Quebec Nordiques. Ani tieto sezóny neboli príliš úspešné, a tak začal pomýšľať nad návratom do Európy. Koniec koncovej sezóny začiatkom novembra 1989 padol berlínsky múr a o pár týždňov nato sa komunistický režim zrútil aj v Československu. „Neveril som, že to padne. Čakal som až do roku 1991 a až potom som sa odvážil prísť domov,“ hovorí Miroslav.

Návrat na Slovensko

Pred rokom 1989 by bol Miroslavov návrat na Slovensko nemožný, pretože by v takom prípade skončil vo väzení. Už

niekoľko dní po jeho odchode začal vyšetrovať štátnej bezpečnosti v Košiciach trestné stíhanie v neprítomnosti voči Miroslavovi Ihnačákovi za prečin nedovoleného opustenia republiky. Po pár mesiacoch Mestský súd v Košiciach uznal Ihnačáka vinným za ilegálny prechod hraníc, za čo si mal vyslúžiť trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov. Aj takto sa komunistický režim odvydával úspešným československým športovcom.

Po návrate do už demokratickej Európy mal Miroslav niekoľko úspešných sezón v nemeckej lige a napokon sa vrátil naspäť do Košíc. V roku 1995 si po dlhých rokoch čakania zahrál aj za slovenskú reprezentáciu na majstrovstvách sveta B-kategórie, na ktorých si Slovensko vybojovalo postup medzi najlepších. Ihnačák tu strelil sedem gólov. Aktívnu hráčsku kariéru potom skončil v roku 2005 ako štyridsaťtriročný v drese MHC Martin. Dodnes sa pohybuje okolo ľadového hokeja a v súčasnosti pôsobí ako vyhľadávač talentov pre hokejový klub HC Košice.

**Text: Tipsport
Foto: archiv**

Ihnačák reprezentoval tehdejší Československo jako junior v týmu do 18 let. He was in the Czechoslovak U-18 national team.

He Fled the Country in the Car Boot

Mr. Miroslav Ihnačák was a rising star of Slovak and Czechoslovak ice-hockey in the early 1980s. When he was just 20 years old, Toronto Maple Leafs were interested in drafting him, and he was the best scorer of the Czechoslovak League in 1984/85 and 1985/86 when he played for VSŽ Košice. However, he was never capped for the national A team. Quite contrary, Communist authorities took the passport from him, and he couldn't travel abroad with the team. He eventually managed to flee the country under dramatic circumstances, and he played in the NHL in the end.

Threatening by the secret police (ŠtB)

Miroslav was an ice-hockey player, but he also studied at the secondary technical school and continued at university (mainly because he wanted to delay his compulsory military service for as long as possible). The secret police threatened him that he wouldn't be allowed to play in an army team, which was the usual case with sportsmen, but that he would be enlisted in the regular military troops – that would mean a two-year pause without ice hockey, and probably a sad end to his sports career.

Things got even worse in 1982 when his brother Peter left for the USA from the World Championships in

Finland – inspired by the Štastnýs brothers who did runners just two years before him. So they took the passport from Miroslav and he couldn't travel with the team even to “friendly” countries like Hungary or Poland. The secret police followed him (they recorded info about him, nicknamed as Champion) – they reportedly had someone even in the locking rooms. Miroslav's individual achievements were noted by NHL scouts, and he was offered that they would take care of all necessary stuff to be able to leave the country. However, he was pretty careful as all of that could well have been a provocation by the secret police.

Drama on the border

Mr. Miroslav Ihnačák was the most productive player in the Czechoslovak league with 16 goals and 16 assists in 22 matches at the end of 1985. Still, he didn't see his future in Communist Czechoslovakia in bright colours. The national team was definitely out of the question, and the secret police monitored him day in, day out. He made the final decision during the Christmas season: *“I got on the train in Košice on 26th December, and got off in Bratislava where I had a meeting at the Carlton Hotel at five. I walked through the city for several hours, and I couldn't shake off the feeling that I was being followed. In the end, the plan was good: I was picked up by a diplomatic car and they took me to Vienna*

in the boot. They only told me that there would be three checks – by the police, by the customs officers, and by the soldiers, I cannot remember the order. So I got across the border this way.”

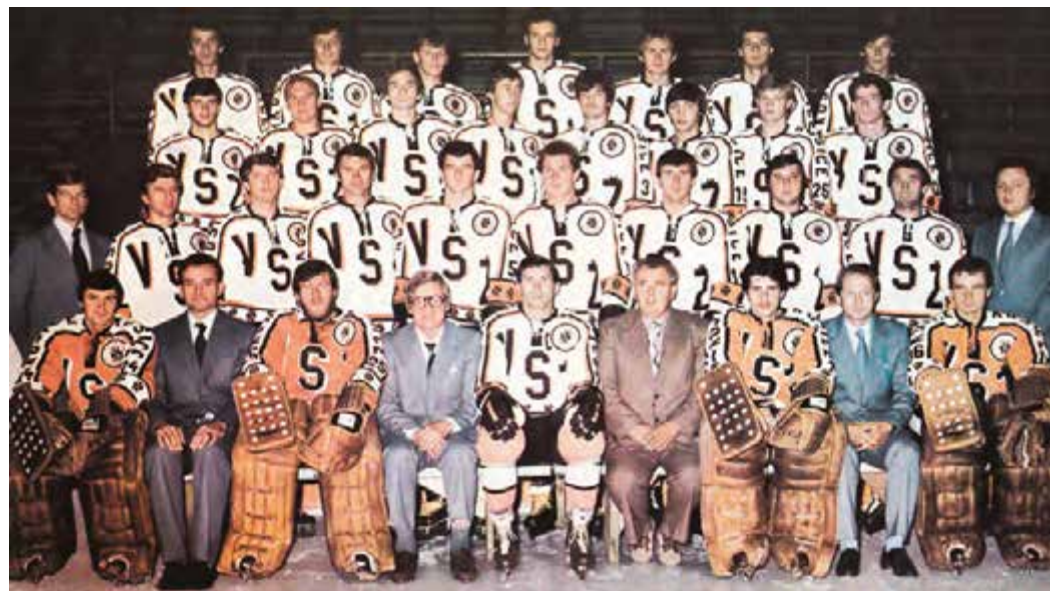
After some hassle in Austria, all documents for a journey further were ready on 2nd January 1986. Anyway, it was not that easy. *“They tried to get me onto the first plane to Canada. It was complicated as we flew from Vienna to London, then to Vancouver, and then to Toronto across the whole country – my brother Peter was waiting for me at the destination. I got my bodyguards, and we left the flat in five cars – two in front, and two behind us. Soldiers from the Embassy of Canada were there as well as the Austrian police so it was like an action film scene. First, we went to the embassy, I had to sign some documents, and then in the cars directly to the apron at the airport – no customs, the plane was waiting, we went as near as possible, up on the stairs, and the plane took off almost immediately. I believed that it was a success only when we were up in the air.”*

Tough times in the best ice-hockey league in the world

All media in the West reported about Mr. Miroslav Ihnačák's arrival and Toronto fans wanted to see him on ice. Even Mr. Harold Ballard, the owner of the club, boasted the new star at a press conference. Still, journalists wanted to know the

Tým VSŽ Košice – Ihnačák v horní řadě, třetí zprava.

The VSŽ Košice team – Mr. Ihnačák is third from the right in the top line.

answer to another question related to the arrival of the young talent. The Toronto Sun reported that Mr. Ballard should have paid some USD 150,000 to the Communist authorities to let his star leave the country. The owner refused that accusation right at the press conference.

Miroslav scored a goal already in the first match, but it was not very easy to be successful in the best ice-hockey league in the world and get to terms with the new environment. The US ice hockey was more straightforward, faster, and tougher than the European style, and he could feel that from the opponents quite often. Foreigners had a hard time in the NHL then, and it needs to be said that their presence in teams was a rather unusual sight – there were maximum 10 of them overall. Miroslav couldn't speak English either, so his communication with other players and with the manager was far from ideal.

All these circumstances led to diminishing Miroslav's ice time. And when he was to sign a new contract, there was a lot

Pohled na ledovou plochu Toronto Maple Leafs, kde Ihnačák hrával. A view of the Toronto Maple Leafs arena where he played.

of uneasiness between him and the management – he had to sign the first contract immediately after his arrival in Vienna, and he wanted to discuss a new contract after the first match. Mr. Ballard didn't want to talk about it, so the atmosphere in the club got ever denser during the season – the owner thought that Miroslav should have been grateful to him because he organized his way from Czechoslovakia to Canada. Miroslav stayed with Toronto Maple Leafs for three seasons, played only 55 matches, and then he moved to Detroit Red Wings and later to Quebec

Nordiques. These seasons were not very successful either so he began to contemplate a return to Europe. After all, the Berlin Wall was dismantled in early November of 1989, and the Communist regime in Czechoslovakia lasted only a little longer. *"I didn't believe that the regime would fall. I waited until 1991, and I dared to return home only then."*

Return to Slovakia

Miroslav's return to Slovakia would have been impossible before 1989 because he would end up in prison. Just a few days after his journey to

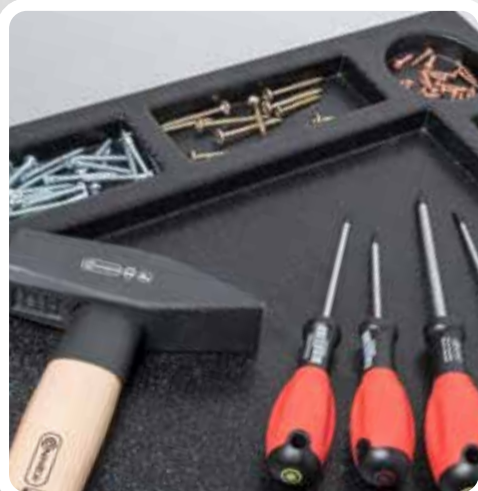
Vienna, the Košice secret police brought criminal proceedings against him for illegal crossing of the border. He was convicted several months later by the Municipal Court in Košice and sentenced to 18 months in prison – this was one of the ways how the Communist regime recognized successful athletes.

After his return to democratic Europe, Miroslav spent several good seasons in the German league, and then he returned to Košice. And the long wait for the national cap was over in 1995 when he played in the national team at the B-category World Championship. He scored seven goals and Slovakia was promoted to the A-category WC. He finished his active career at MHC Martin in 2005 when he was 43 years old. Mr. Miroslav Ihnačák has never left the field of ice hockey, and he is currently working as a talent scout for HC Košice.

Text: Tipsport
Photos: archives

Ruční nářadí pro dům, dílnu a zahradu

WWW.CONMETALL.CZ

Děkujeme, že jezdíte s námi

V roce 2018 jsme se snažili,
aby byla vaše cesta lepší každý den!

- » omladili jsme všechny soupravy SC Pendolino
- » zmodernizovali jsme na 140 osobních vozů
- » nakoupili jsme dalších 9 nových elektrických vlaků
- » v aplikaci Můj vlak si nově pořídíte virtuální In Kartu
- » rozšířili jsme provoz minibarů a zahájili modernizaci bistrovozů
- » spustili jsme WiFi v dalších více než 130 vozech
- » rozšířili a zkvalitnili jsme řadu služeb pro zákazníky

WELLNESS HOTEL BABYLON & EVENT COMPLEX BABYLON LIBEREC

Největší hotelové a eventové centrum mimo Prahu
The biggest event and hotel centre outside of Prague

- komfortní ubytování až pro 1 000 osob
- Wellness centrum o rozloze 1 000 m²
 - profesionální cateringové služby
- indoor Aquapark se Saunovým světem, Bowling, Lunapark, Indoor Adventure Golf a další aktivity
- více než 20 konferenčních eventových sálů a salonků s kapacitou od 10 do 1 000 osob

- comfortable accommodation for up to 1 000 persons
- Wellness Center extends over an area 1 000 m²
 - professional catering services
- indoor Aquapark incl. Sauna World, Bowling, Lunapark, Indoor Adventure Golf and other entertainment
- more than 20 conference and event halls and lounges with different capacities (10 –1 000 places)

VŠE POD JEDNOU STŘECHOU! • ALL UNDER ONE ROOF!

WELLNESS HOTEL BABYLON
Nitranská 1, 460 07 Liberec, Czech Republic

www.HotelBabylon.cz

Vánoce: jiná země, jiné jídlo

Vánoční jídla v zemích, kam jezdí také vozy ČD Restaurant se servisem JLV, jsou různá – některá známější, jiná méně. Pokusili jsme se zmapovat, jak se vánoční pokrmy, které si samozřejmě můžete připravit i během roku, liší. V každém případě dobrou chuť.

Česko

Tradičním pokrmem na štědrovečerní tabuli v Čechách a na Moravě je kapr. Přípravuje se nejčastěji obalovaný v mouce, vajíčku, strouhance a osmažený a doplněný bramborovým salátem, přičemž recepty na něj se dědí z generace na generaci. Někdo dělá klasiku s mrkví, okurkou, hráškem a majonézou, jinde si pochutnávají na jeho lehčí formě třeba jen s cibulí, koprem a jogurtem.

Kapr – český symbol Vánoc.
Carp – the Czech symbol of Christmas.

O Vánocích se v Česku také hojně smaží řízky vepřové či kuřecí – to v případě, že stolovníci zrovna neholdují rybímu masu. Na stole nesmí chybět ani polévka (většinou rybí). V mnoha rodinách si pochutnávají i na vinné klobáse, což je tradiční česká uzenina, která se stočí do spirály, zajistí špejlí a opeče. Kroupy a houby jsou zase základem dalšího tradičního staročeského pokrmu, který se jmenuje krásně – kuba. Hodně se jí na Štědrý den v poledne,

Bramborový salát patří v různých podobách na stůl v mnoha zemích. Potato salad is served in many countries in various styles.

protože podle zvyku by se až do slavnostní večere nemělo jíst maso. Češi také milují sladké, na stole tedy nechybí ani vánoční cukroví a vánočka – sladké pečivo z kynutého těsta s rozinkami, hojně posypané mandlemi. Uplnět vánočku není zrovna nic jednoduchého, správně by se měla plést z devíti pramenů těsta. Svým tvarem připomíná Ježíška zabaleného v perince.

Slovensko

Vánoční dobroty na Slovensku se od těch českých zase až tak moc neliší, což samozřejmě souvisí s dlouholetou historickou provázaností obou národů. Jako hlavní chod se ve většině slovenských domácností podává ryba (převážně je to smažený kapr) s tradičním bramborovým salátem. Hodování zahajují oplatky s medem a česnekem a připravuje se také sváteční polévka zvaná kapustnica. Receptů na tu pravou je spousta a každá rodina má „tu svoji nejlepší“... Jejím základem je kysané zelí (zelí se řekne slovensky kapusta, odtud tedy název); někdo do ní přidává brambory, uzené vepřové koleno či žebírka, jiný třeba klobásky, houby, vejce, to záleží na rodinných tradicích.

Kromě již zmíněných oplatek by na slavnostní tabuli nemělo chybět ani tradiční vánoční cukroví, vánočka nebo klasický dezert, tedy tzv. opekance, které se podávají s mákem či tvarohem. Jíst se ale mohou klidně i naslano s brynzou, tedy měkkým sýrem, který se vyrábí z hrudkového ovčímho tvarohu.

Rakousko

Rakouské Vánoce bývají spojovány především s neodolatelnou vůní punče. Existuje jich několik desítek druhů; jejich základem je víno, rum, černý čaj, spousta koření jako třeba skořice a dále ovoce podle chuti. Hlavním chodem bývá u Rakušanů ryba s bramborovým salátem, ale ve spoustě rodin přece jen dávají přednost pravému vídeňskému řízku (jde o tence rozklepaný plátek z telecího masa, obalený v trojobalu a osmažený na přepuštěném másle nebo na rozpáleném sádle), případně pečené huse nebo krůtě. V západní části Rakouska je možné ochutnat také raclette; to se rozměkklý sýr odškrabuje a servíruje společně třeba s uzeným masem anebo bramborem. A jak je to s vánočními sladkostmi? I tady se peče vánočka, jablčný štrúdl

nebo „kletzenbrot“, což je vlastně sladký chléb s křížalami a oříšky. Tato místní specialita je považována za nejstarší vánoční moučník vůbec.

Polsko

Poláci o sobě tvrdí, že o Štědrém večeru mají na stole obvykle dvanáct chodů, což má symbolizovat počet měsíců v roce a počet apoštolů. Sem patří zejména boršč z vařených červených řep s plněnými taštičkami anebo polévka – houbová či rybí. Podobně jako jejich sousedé i Poláci si pochutnají na štědrovečerní rybě. Pokud mají k jídlu kapra, pak ale většinou nebyvá smažený, ale podává se s nějakou omáčkou a rozinkami anebo zelím, brambory a houbami. Součástí slavnostní hostiny bývá i spousta zeleninových salátů, dále například holoubci („gołąbki“) – zelné závitky s pohankovou kaší a pirohy s různou náplní (nejčastěji s masem, zelím, houbami...). I v Polsku patří na vánoční tabuli něco dobrého a sladkého, ale klasické vánoční cukroví byste tu hledali marně. Tradičním pokrmem je „kutia“, tedy sladká pšeničná kaše se sušeným ovocem, ořechy a medem. Nechybí ani kompot a sušené ovoce, hodně se ale také peče makovec, tedy závin s mákem.

**Vídeňský řízek nechybí na svátky Rakušanům.
The Austrians love their Wiener Schnitzel at Christmas, too.**

Maďarsko

Maďari jsou známi tím, že si potrpí na hodně pálivé pokrmy. Jejich ostrým gulášům, klobáskám i leču se opravdu jen máloco vyrovná. Jak to ale mají na Vánoce? I tady začínají štědrovečerní hostinu oplatkami potřenými medem s kapkou citronu a s česnekem. Druhým chodem a současně maďarskou specialitou je pak jejich speciální polévka zvaná „halászlé“. Jde o velice pikantní rybí polévku, která se vaří ze směsi ryb (nejčastěji jsou to sumci a kapři) spolu se zeleninou (cibule, brambory, rajče a paprika) a kořením v čele s pálivou paprikou. Na sváteční tabuli pak většinou nechybí obalovaná a smažená ryba s bramborovým salátem. Ale ani ten, kdo nevyhledává rybí maso, nepřijde zkrátka. Jedí se rovněž pečená kuřata, krocani nebo husy, často i s nádivkami. Večeři pak bývá zvykem zapít kvalitním červeným vínem.

Německo

Zatímco obyvatelé Bavorska si o Štědrém večeru servírují na vyzdobený stůl hlavně rybu (a není to jen smažený či plněný kapr, ale jí se třeba i pečená štika, losos, sumec nebo candát na grilu) s bramborovým salátem, na severu země zase hodně

**Barcz v mnoha podobách patří na stůl v Polsku.
Barcz is served in Poland, and it comes in various styles.**

připravují pečené klobásky se zelím. Pravdou ovšem je, že na stolech se objevují i kachny, husy nebo krocani, které doplňuje výborné červené zeli a bramborový knedlík s jablkem. A jaký dezert se v Německu podává nejčastěji a je zřejmě tím nejoblíbenějším? Je to vánoční máslová štola – pečený moučník, jakási hutná a sytá sladká buchta plněná kandovaným ovocem, rozinkami, ořechy či mandlemi, která pochází právě z této země. Když si k tomu přimyslíte vůni vánočního cukroví v podobě skořicových hvězdiček, perníčků či třeba

máslových sušenek a vůni svařeného vína, bude vám při té představě určitě blaze.

Švýcarsko

Jiný kraj, jiné chutě a to platí i o vánočních svátcích. V německy mluvící oblasti Švýcarska servírují o štědrovečerní hostině na stůl vařenou šunku s bramborovou kaší a fazolkami. V mnoha domácnostech ale už dnes dávají přednost pečené huse, kachně či krůtě s nádivkou. Na jihozápadě země zase převládá nejen o svátcích kuchyně francouzská, na jihovýchodě je pak hodně ovlivněna kuchyní italskou. Bez čeho by se ale slavnostní vánoční hostina určitě neobešla? To jsou nejrůznější skvělé sýry a pak také fondue; tento pokrm, který původně vznikl ze sýra roztaveného nad ohněm, platí ve Švýcarsku za národní pokrm. Hospodyňky z jiných zemí, které na Štědrý večer chystají mnoho chodů, by možná rády uvítaly zajímavý zvyk, který se ještě pořád dodržuje v kantonu kolem města Luzern. Tady totiž řada rodin usedá ke štědrovečerní večeři ve stylu „uvař si sám“. Jak to vypadá? Na stůl se postaví nádoba se silným vývarem, každý si vezme na talíř plátečky syrového masa, napíchne si je na speciální vidličku, ponoří do vývaru a na talíři pak ochutí nejrůznějšími omáčkami. Tak dobrou chuť!

Text: miš
Foto: pixabay.com

Christmas: Different Countries, Different Meals

Christmas meals in countries where ČD Restaurant cars serviced by JLV go vary a lot – some of them are better known, some are almost unknown. We have tried to cover the differences among Christmas meals in some countries (indeed, you can make and eat them all year round as well). In any case – we wish you Bon appétit.

Czech Republic

A traditional meal on the Christmas table in Bohemia, Moravia, and Silesia is carp. It is most often fried and served

with potato salad – and recipes for the latter part of the meal go down from generation to generation in about all families. Some make a classic one with carrots, gherkins, green peas,

and mayonnaise, others go for a lighter form, for instance just with onions, dill, and yoghurt. Pork or chicken cutlets in breadcrumbs are also a common feature on Christmas tables in the Czech Republic – in the case that the family is not exactly overjoyed about fish. And soup (usually fish soup) has to be served, too. Many families relish white sausage that is a traditional Czech sausage in spiral form that is roast or fried. Groats and mushrooms are the basis of yet another traditional meal with the name Kuba. It is often served at noon on Christmas Eve as meat should be typically served only in the evening. The Czechs also have a sweet tooth – the specific Czech white yeast braided bread is a form of a Christmas cake with almonds on top. Making it is quite difficult, and it should consist of nine braids. Its form evokes Baby Jesus in a swaddling cloth.

Slovakia

Christmas delicacies in Slovakia are pretty much similar to the Czech ones, which is because of long-term historical interdependence of both countries. The main dish is fish (mostly fried carp) with traditional potato salad in most Slovak homes. The feast starts with waffles with honey and garlic, and festive sauerkraut soup is also made. It is called “kapustnica”, and there is a slightly different recipe for “the best” soup in each and every family. With sauerkraut as the basis, some

add potatoes, smoked pork knee, others prefer sausages, mushrooms, eggs – depending on family traditions. As well as the above mentioned waffles, Christmas pastry, Christmas cake (like the Czech one), or a classical dessert, the so-called “opekance” that are served with cottage cheese or poppy seeds (they can also be served as salty with salty cheese made from sheep milk), have to be present on the table.

Austria

Austrian Christmas is usually connected with the irresistible punch aroma. The drink comes in dozens of kinds – the basis is wine, rum, black tea, lots of spices, like cinnamon, and fruit (depends on what one likes). The main dish in Austria is usually fish with potato salad, but many families prefer Wiener Schnitzel (a thin, breaded veal cutlet) or roast goose or turkey. The Western part of Austria prefers raclette – softened cheese is scraped and served with smoked meat and potatoes. And what about Christmas pastry? A Christmas cake similar to the Czech one is made here as well, some make apple pie or “Kletzenbrot”, which is basically sweet bread with dried apples and nuts. This local specialty is considered to be the oldest known Christmas dessert.

Poland

The Poles claim that they have twelve dishes on the Christmas Eve table – it should symbolize

Vánoční štola nechybí na štedrovečerním stole predovšetím v Nemecku. Christmas Stollen is the usual sight on German Christmas tables.

**Fondue se připravuje ve Švýcarsku nejen o svátcích.
Fondue – a typical Swiss meal, not just at Christmas.**

the number of months in the year as well as the number of apostles. They include particularly borscht from cooked beetroot with filled pouches and mushroom or fish soup. Similarly to their neighbours, the Poles relish fish – if they have carp, it is usually not fried, but served with sauce, sultanas or sauerkraut, potatoes, and mushrooms. The feast usually includes lots of vegetable salads, “gołąbki” (cabbage rolls with buckwheat porridge), and pies with various fillings (meat, sauerkraut, mushrooms, etc.). The Poles also like to have something sweet on the table, but they are not into classical Christmas cookies. They prefer “kutia”, which is sweet wheat purée with dried fruit, nuts, and honey. They also serve stewed fruit and dried fruit. A usual sight is a poppy-seed cake.

Hungary

The Hungarians are known fans of very spicy meals. Their hot stews, sausages, and lecsó are far from what other nations are used to. Well, what about Christmas then? Just like the Slovaks, they kick the Christmas feast off with waffles with honey, a drop of lemon, and garlic. The second dish is a Hungarian specialty – it is a soup called “halászlé”, which is a really hot soup made of a mixture of fishes (most often carp and catfish) with vegetables (onions,

potatoes, tomatoes, and peppers), and pretty hot spices. The festive table usually sees breaded fish (fried) with potato salad served. Even those who do not exactly like fish can join in – roast chicken, turkey, goose, often with a filling are also served. A glass of quality red wine is what tops up the evening.

Germany

While the Bavarians serve exclusively fish (not just fried or filled carp, but also roast pike, salmon, catfish, or grilled pikeperch) with potato salad on a festively decorated table

on Christmas Eve, the north of the country prefers roast sausages with sauerkraut. However, ducks, geese or turkeys often make it to the table, usually served with excellent red sauerkraut, potato dumplings, and apples. What dessert is the most popular in Germany? Indeed, it is the typical Christmas Stollen – a baked, dense, sweet cake filled with candied fruit, raisins, nuts, or almonds, as Germany is its home. When you add the aroma of Christmas pastry in the form of cinnamon gingerbreads, stars or shortbread, and the scent of mulled wine, you can

relish even just the imagination.

Switzerland

Another region, a different taste – this certainly applies to the Christmas season, too. The German-speaking regions of Switzerland prefer serving cooked ham with mashed potatoes and beans at Christmas. However, many families already prefer a roast goose, duck, or turkey with a filling. In the south-west of the country, the French cuisine prevails, and not just at Christmas, and the south-east is largely influenced by the Italian cuisine. What could the feast never do without? Definitely without excellent cheeses, and mainly fondue – the meal that originated from the cheese melted above the flame is a Swiss national meal. Cooks from other countries where various dishes are served on Christmas Eve would surely welcome an interesting custom that is still alive in the Luzern region. Lots of families just sit at the table and feast in the “make-it-yourself” style. What is the procedure? A pot with strong broth is put on the table, each member of the family takes pieces of raw meat on a special fork, soaks them in the broth, and seasons them on the place with various dips. So – Bon appétite!

**Text: miš
Photos: Katarína Kováčiková,
pixabay.com**

**Vánoční cukroví ujídají netrpělivci již před Vánocemi.
Some cannot wait and taste Christmas cookies even before Christmas.**

WHOPPER

NAVŠTIVTE JEDNU Z NAŠICH BURGER KING RESTAURACÍ

COME AND VISIT ONE OF OUR BURGER KING RESTAURANTS

BK VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ 801/52, 110 00 Praha 1

BK 28. ŘÍJNA 12, 110 00 Praha 1

BK NÁM. REPUBLIKY 1, 110 00 Praha 1

BK WILSONOVA 300/8, 121 06 Praha 2

BK CHODOVSKÁ 3, 141 00 Praha 4

BK ŘEVNICKÁ 1, 150 00 Praha 5

BK KŘIŽÍKOVA 2110/2b, 186 00 Praha 8

BK VESELSKÁ 663, 199 00 Praha 9

BK ČESKOMORAVSKÁ 2420/15a, 190 00 Praha 9

BK OLOMOUCKÁ, odpočívadlo na D11 – 3.km směrem na H. K. k. ú. Horní Počernice, Praha

BK AVIATICKÁ, 161 08 Praha 6

BK U DÁLNICE 777, 664 42 Brno (Modřice)

BK P. BEZRUČE 3388, 272 01 Kladno

BK JANTAROVÁ 3344/4, 702 00 Ostrava

BK RADČICKÁ 2, 301 00 Plzeň

BK NÁMĚSTÍ SVOBODY 331, 415 01 Teplice

BK POLSKÁ 1, 779 00 Olomouc

BK CHVALOVICE-HATĚ 196, 669 02 Chvalovice

BK BRNO CAMPUS, Netroufalky 770

BK HLUČÍNSKÁ 702 00, 702 00 Moravská Ostrava a Přívoz

WWW.BURGERKING.CZ

**DIVADLO
NA VINOHRADĚCH**

„Lžeš. Proto se nebojíš slov!“

**Daniel Bambas
Tomáš Pavelka
Zuzana Vejvodová
Petr Rychlý
Markéta Frösslová
Igor Bareš**

Josef Topol

KONEC MASOPUSTU

Režie: Martin Františák

Zřizovatel divadla:

Partner divadla:

Mediální partneři: HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

www.divadlonavinohradech.com

Dáma se dvěma domovy: Prahou a Berlínem

Danuše Siering by se klidně mohla ucházet o místo v Guinnessově knize rekordů. Tato sympatická dáma totiž najezdila a nalétala mezi Prahou a Berlínem tisíce kilometrů a ještě hodně jich určitě přidá. Tato města, která jí přirostla k srdci, jsou obě jejím domovem.

Jak dělíte svou přízeň mezi tato města ?

V obou se cítím doma. V Praze, kde žijí rodiče a sestra s rodinou, jsem moderně řečeno také „business woman“, v Berlíně, kde žijeme s manželem a dětmi, jsem více matkou, manželkou zahradnicí a kuchařkou. Srdci nejbližší přátelé mám bez rozdílu v obou městech.

Dotkli jsme se v předchozí otázce „pražského byznysu“, mohla byste ho čtenářům přiblížit?

Podnikat jsem tu začala hned po revoluci. V ulici Na Poříčí jsme koupili domek určený k demolici. Dnes tam stojí Dům „Černá labuť“, kde se pořádají výstavy, konají zajímavé akce a je tu např. i největší veganská restaurace a veganmarket v České republice. Letos slavíme pro mne neuvěřitelných dvacet let. Tohle místo se stalo známým a vyhledávaným, lidé se k nám vracejí. Proto věřím, že je to dům, co má dobrou energii.

Když už hovoříme o výstavách v tomto

domě, mohla byste čtenářům u nás i v zahraničí nějakou přiblížit?

Myslím, že většina lidí ať u nás nebo v zahraničí zná Andyho Warhola, nejen výtvarníka, ale také filmového režiséra, producenta významných skupin a zakladatele a provozovatele FACTORY, prostoru, kde se od šedesátých let scházeli největší osobnosti kulturního života v New Yorku. Před dvěma léty vznikl nápad oslovit české výtvarníky, zda by vytvořili svoji výtvarnou originální poctu Andyho Warhola. Přihlásilo se téměř třicet českých a slovenských výtvarníků! Tak vznikla putovní výstava FACTORY TOUR. Její prezentace začala v červnu 2018 v českobudějovické Galerii I a celý projekt vrcholil od 3. prosince expozicí právě v naší Galerii Černá labuť. Výstava, která potrvá až do konce ledna, bude přístupná o víkendech v sobotu a v neděli od 14:00-18:00. Je možné ji navštívit i jindy, ale pouze po předchozí domluvě.

Česko i Německo jsou v Evropské unii, zdálo by se tedy, že hlavní

města obou států mají k sobě blíž, vy však tento názor nesdílíte?

Opravdu se po revoluci zdálo, že se bude vše spojovat, ale vidíte sami, že tomu tak v praxi vůbec není. V Německu se jen sporadicky a povrchně něco dozvíte o dění v Česku, sem tam dostávám otázku, jestli ještě žije Karel Gott, ale to je tak všechno. A upřímně, kdybyste udělal anketu třeba v pražských ulicích, kdo zná německé umělce, malíře či sochaře, kolik lidí by vám dokázalo uvést alespoň jediného? A tak jsem se rozhodla, že se pokusím tohle změnit. Nejsem naivní, vím, že to mnozí považují za kapku vody v moři, ale i ta kapka je pro mě důležitá. Vztahy mezi Českem a Německem mi připadají nejchladnější za těch

života obyvatel obou měst, a to i vydáváním tiskovin...

Začala jsem vydávat časopis s podtitulem Ze života Prahy a Berlína. Nyní, po našich třetích narozeninách, jsme si troufli na zásadní krok - náš čtvrtletník N&N Praha/Berlín vychází v českém i německém jazyce, se stále rostoucí distribucí v obou městech. N&N jsou tak prvním magazínem pro Prahu a Berlín s redakcí v obou městech! Artový layout a sehraný redakční tým jsou garantem kvality a zásahu zajímavé cílové skupiny. Jsme rádi, že je náš magazín přiložen právě k tomuto číslu časopisu Meridian. A tak i čtenáři v mezinárodních vlcích mohou posoudit, jak se nám naše vize daří naplňovat. Stále

třicet let, která příští rok uplynou od revoluce.

Prozradíte nám něco více o Berlíně, zvláště z pohledu člověka, který v něm žije?

Berlín je zajímavým a specifickým městem. Dodnes ho starousedlíci rozdělují na východní a západní. Všechno je v Berlíně dvojmo. Jsou tam třeba dvě centra - v západním je Kurfürstendamm a ve východním Unter den Linden. A tak to máte se vším - máme dvě zoo, dvě botanické zahrady, dvě státní divadla atd. Proč tu žije tolik mladých lidí? V Berlíně se na vysokých školách neplatí poplatky, na rozdíl od jiných spolkových zemí. Ale o Berlíně bych mohla psát a povídat hodiny, ale to by určitě přesáhlo možnosti tohoto článku.

Vy jste se vždy snažila o co největší přiblížení

častější pozitivní reakce nám ukazují, že tato cesta má smysl. A my věříme, že tak můžeme přispět k vzájemné informovanosti a k provázání a upevnění vztahů lidí v obou městech tak, jak to cítíme za správné my.

Oslavili jsme sto let Československa, jak vnímáte toto výročí?

Víte, zdůraznila bych slovo 'Československa'. Patří k mým smutným zážitkům den, kdy mi maminka z Prahy volala, že došlo k rozdělení země. Já jsem to zprvu vůbec nevnímala, měla jsem hodně práce a myslela jsem si, že maminka mi říká nějaký špatný vtip nebo že špatně slyším. Když jsem konečně pochopila, že je to pravda, patřila ta chvíle k nejhorším, které jsem v životě zažila.

Text: alp
Foto: archiv D. Siering

Výhodné firemní cestování

Nakupujte v e-shopu ČD jako firma a ušetřete za služební cesty.

- » nákup jízdenek kdekoliv a kdykoliv
- » sleva až 10 %
- » místenka zdarma*
- » možnost platby na fakturu

* neplatí pro SC Pendolino a railjet ve třídě Business

A Lady with Two Homes – Prague and Berlin

Mrs. Danuše Siering could easily run for a place in the Guinness Book of Records. The pleasant lady has done thousands of kilometres on her journeys between Prague and Berlin... and it is clear that quite a few will be added in the future. She has both cities near to her heart, and she can call both of them her homes.

How do you divide your favour between the two cities?

I feel at home in both of them. My parents and my sister live in Prague, and I am here in the position of a “business woman” in modern terms; I live in Berlin with my husband and children, and I am more inclined to be a mother, wife, gardener, and cook over there. And I have close friends in both cities.

We touched the topic of “Prague business” in the previous question. Could you be more specific in this respect?

I began to do business here right after the Velvet Revolution. We bought a little house in the Na Poříčí Street that was scheduled for demolition. It is the place where the “Black Swan” House is now – hosting exhibitions, interesting events, and there are also some facilities like the biggest vegan restaurant and vegan market in the Czech Republic there. We are celebrating 20 years of existence this year, which is

pretty incredible if you ask me. The place is well-known and sought-after now, and people often return there. This is why I believe that the house emanates some positive energy.

As we are talking about exhibitions in the house, could you share some details about some of them with our Czech and international readers?

I guess that most people in the Czech Republic and abroad know Andy Warhol who was an artist as well as a film director, music producer working with important bands, and founder and operator of the FACTORY – the place that the most important personalities of cultural life in New York began to frequent in the 1960s. Two years ago, an idea was born to address Czech artists to create their own original homages to Andy Warhol. Almost 30 Czech and Slovak Artist accepted the challenge! We put together the FACTORY TOUR travelling exhibition. It was first presented in Galerie 1 in Česká Budějovice in June 2018, and

the whole project will finish in our Black Swan Gallery on 3rd December. The exhibition will be open until the end of January, and visitors can come on Saturdays and Sundays from 2 p.m. to 6 p.m. People can come on other days as well, but an arrangement has to be made in advance.

The Czech Republic and Germany are both in the European Union so it may seem that their capitals are pretty close, but you apparently disagree with this opinion...

Well, it seemed that everything would unite after 1989, but as you can see, it is far from it in reality. You get just occasional and very brief news about events in the Czech Republic in Germany. I am sometimes asked if Mr. Karel Gott is still alive, but that is about it. And honestly, if you asked the public in the centre of Prague about the knowledge of German artists, painters and sculptors, how many people would name just one? I decided to make an attempt to change the situation. I am not naïve, and I know that many consider it as a drop in the ocean, but even that drop is important if you ask me. I would say that the Czech-German relations are on the lowest level since 1989.

Could you tell us a little more about Berlin as a person who lives in the city?

Berlin is an interesting a specific city. Old inhabitants still divide it into West and East Berlin – everything is doubled there. It has two centres – Kurfürstendamm in the West and Unter den Linden in the East. Well, and it is the same with about everything – we have two zoos, two botanical gardens, two state theatres, etc. Why are there so many young people living here? There are no fees at Berlin universities and colleges, unlike in other federal states. Anyway, I could talk and write about Berlin for hours, but our time and space in the interview is limited.

You have always tried to present the life in both cities as much as possible, also by preparing some publications...

I began to publish a magazine with the From the Life in Prague and Berlin subtitle. And we decided to make a brave step now, after three years of existence – the N&N Prague/Berlin quarterly is published in Czech and German, and its distribution in both cities is on the rise. Well, N&N is the very first magazine for Prague and Berlin with the editorial staff in both cities! The art layout and well-working editorial team guarantee the quality and the penetration of an interesting target group. We are glad that our magazine is attached to this issue of Meridian as even readers on board of international trains can assess how our vision is being fulfilled. We get ever more positive reactions, which tells us that the way makes sense. And we believe that the magazine can help to enhance the mutual awareness and relations between people in both cities as we feel that it is the right approach.

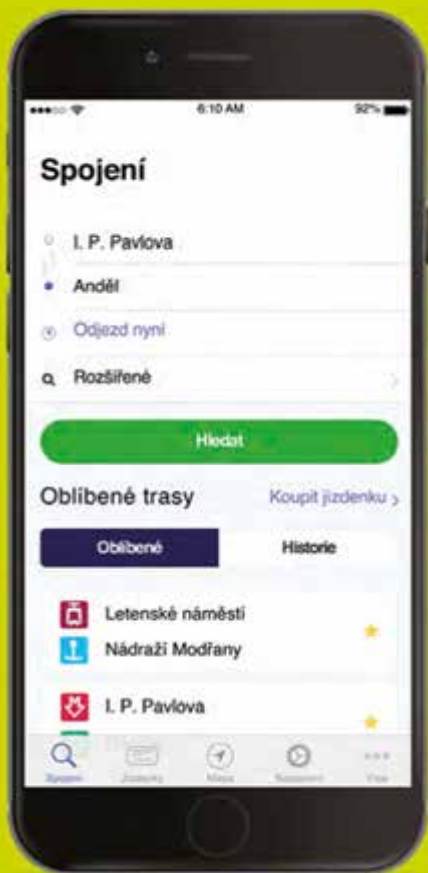
We celebrated the 100th anniversary of Czechoslovakia. How do you perceive this milestone?

I would emphasize the name “Czechoslovakia” in the first place. The day when my mum called me from Prague and said that the country had been divided is one of my worst memories. Actually, I did not think about it much as I was very busy, and I thought that my mum made a bad joke or that I misunderstood. Then I realized that it was true, and the moment is about the worst experience of my life.

Text: alp
Photos: Danuše Siering's archives

NAKUPUJTE JÍZDENKY Z MOBILU!

STÁHNĚTE SI APLIKACI **PID LÍTAČKA**

RYCHLÝ NÁKUP JÍZDNÉHO, KTERÉ MÁTE POD KONTROLOU

- Plánujte v klidu své cesty
- Vyhledejte si spojení
- Sledujte platnost jízdenky
- Možnost přeposlání jízdenek
- Aplikace je funkční pro zahraniční návštěvníky
- Jízdenky navíc platí i ve vlacích a příměstských autobusech ve Středočeském kraji (PID)

Ke stažení na
App Store

Ke stažení na
Google Play

pid.litacka.cz/aplikace

Dopravní podnik
hlavního města Prahy

Mireille Mathieu

vystoupí v Praze

Šansonová legenda Mireille Mathieu připravuje své evropské turné pod názvem *Made in France*. Nevynechá ani Českou republiku, kde vystoupí 8. března 2019. M. Mathieu se řadí mezi nejpopulárnější zástupce francouzského šansonu všech dob. Na svém kontě má miliony prodaných alb i mnoho hitů. Naposledy v Praze vyprodala dva koncerty. I tentokrát vystoupí se svou doprovodnou

kapelou v Kongresovém centru Praha.

Mireille Mathieu je přímou nástupkyní ikonické Edith Piaf a je často označována jako pokračovatelka jejího odkazu. V současné době jde o poslední žijící zástupkyni starého dobrého francouzského žánru zvaného šanson. Do paměti fanoušků se zapsala díky slavným skladbám *Mon credo*, *Qu'elle est belle*, *Mon bel amour d'été*, ale také typickým účesem, který se stal ve své době módním hitem. Během své kariéry stihla M. Mathieu koncertovat na všech kontinentech světa a je také známa tím, že dokáže zpívat v několika světových jazycích. Spolupracovala například s hvězdami jako Julio Iglesias, Frank Sinatra, Tom Jones, Paul Anka, ale i nedávno zesnulý Charles Aznavour. Na toho také nedávno vzpomněla: „*Na Charlese budu vzpomínat vždy s úctou. Byl to vynikající zpěvák a pro mě bylo vždy ctí s ním spolupracovat. Je mi to moc líto, takže v Praze zazpívám i tak trochu pro něj*,” řekla francouzská legenda šansonu

Mireille Mathieu, která je stále považována za nejvýznamnější současnou ženskou šansonovou zpěvačku.

„*Velice nás těší, že budeme opět spolupracovat s madam Mireille Mathieu. Její koncerty přinášejí kromě skvělých písní a brilantních výkonů zpěvačky samé a celého doprovodného orchestru i velmi srdečnou atmosféru. Bude to taková šansonová oslava Mezinárodního dne žen*,” komentuje připravovaný koncert pořadatelská agentura JVS GROUP.

Mireille Mathieu již na tento podzim připravuje nové album, takže se můžeme těšit, že na pražském koncertě zaznějí i písně z této novinky. Fanoušci však jistě ocení i všechny další velké hity, které neodmyslitelně patří k jejím koncertům.

Text: redakce
Foto: JVS GROUP

Mireille Mathieu

Will Perform in Prague

Mireille Mathieu, the legend of chanson, is preparing a European tour called *Made in France*, and she will not miss the Czech Republic where her concert will take place on 8th March 2019. Mireille Mathieu ranks among the most popular representatives of French chanson of all time. She has

sold millions of album copies, and she can boast quite a few hits. She sold out two concerts when she visited Prague for the last time. She will perform with her band in the Congress Centre Prague.

Mireille Mathieu is the direct successor of Edith Piaf, and she is often earmarked as her

follower. At present, she is the last representative of the old French genre that is still alive and performing. She is adored and unforgettable thanks to her top hits like *Mon credo*, *Qu'elle est belle*, *Mon bel amour d'été*, and also due to her typical hairstyle that was really fashionable some time ago. Mireille Mathieu had concerts on all continents during her career, and it is known that she can sing in several languages. She has collaborated with stars like Julio Iglesias, Frank Sinatra, Tom Jones, Paul Anka, and late Charles Aznavour. “*I will always remember Charles with great respect. He was an excellent singer, and it was my honour to collaborate with him. It is a pity that he died so I will also sing for him in Prague*,” French chanson legend Mireille Mathieu, who is still considered as the most important chanson singer today, said.

“*We are really glad that we will cooperate with Madam Mireille Mathieu again. Her concerts bring about great songs, an outstanding performance by the singer and her orchestra, and pretty warm atmosphere. It will be*

a chanson celebration of the International Women's Day in a way,” the organizer, JVS GROUP, comments on the upcoming concert.

Mireille Mathieu will launch her new album at the end of this year so we can look forward to hearing some of the new songs in Prague. Fans will certainly appreciate all great hits as well as they are always an inevitable part of the concerts.

Text: The editors
Photos: JVS GROUP

CESTA PRO ŽÁKY, STUDENTY A SENIORY PO KRAJI ZDARMA

Chcete jezdit od 1. 9. 2018 veřejnou dopravou zdarma?

Studující základních a středních škol včetně učilišť a **senioři nad 65 let** budou mít **od 1. září 2018** možnost zapojit se do Projektu středočeského jízdného pro žáky, studenty a seniory, které se vztahuje na studenty základních, středních škol a učilišť na celou dobu jejich školní docházky a pro seniory nad 65 let.

Podmínky proplacení žákům, studentům a učňům

- Základní podmínkou proplacení je **dojíždění do školy a zpět**
- **Trvalé bydliště** na území Středočeského kraje
- **Věk od 6 let do vystudování** střední školy nebo učiliště
- Využití autobusů a železnice Pražské integrované dopravy, autobusů Středočeské integrované dopravy, regionální železnice a příměstské autobusové dopravy
- Využívání pouze čtvrtletního a ročního kupónu u integrované dopravy,
- u příměstské autobusové dopravy budou proplaceny jízdenky
- Bydliště a škola nesmí být v jedné obci nebo městě

Podmínky proplacení seniorům

- **Trvalé bydliště** na území Středočeského kraje
- **Věk nad 65 let**
- Využití autobusů a železnice Pražské integrované dopravy, autobusů Středočeské integrované dopravy, regionální železnice a příměstské autobusové dopravy
- Využívání pouze čtvrtletního a ročního kupónu u integrované dopravy, u příměstské autobusové dopravy budou proplaceny jízdenky

Jak postupovat?

- Studenti zasílají žádosti elektronicky, senioři elektronicky nebo písemně
- Formuláře jsou k dispozici na **www.stredoceskejizdne.cz**
- Po vyřízení žádosti bude příslušná částka proplacena na účet

**Více informací najdete na www.stredoceskejizdne.cz
Informační linka 257 280 844 od 3. 9. 2018 (po – pá 8 - 14 hod)**

NOVINKY V SEZÓNĚ 2018 / 2019

KULTOVNÍ MUZIKÁL

LEGENDA JMÉNEM HOLMES

HUDBA/TEXTY/LIBRETO
ONDŘEJ G. BRZOBOHATÝ

V HLAVNÍ ROLI
VOJTĚCH DYK

Hudební divadlo
Karlín

Hudební divadlo Karlín ve spolupráci s Divadlem J. K. Tyla v Plzni uvádí

VESELÁ VDOVA

FRANZ
LEHÁR

.....
LEO STEIN
VICTOR LÉON
.....

OD
LEDNA
2019

O · P · E · R · E · T · A

JAK SE DĚLÁ MUZIKÁL

Premiéra
Přezen 2019

Hudební divadlo
Karlín
JUNIOR

Hudební divadlo
Karlín

Hlavní mediální partner

Partneři Hudebního divadla Karlín

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Dokonalá sázková aplikace

**RYCHLÉ A POHODLNÉ OVLÁDÁNÍ.
TISÍCE SPORTOVNÍCH PŘENOSŮ V MOBILU I TABLETU.**

PRO ANDROID

PRO IOS

Rubens

Cranach

Tizian

Veronese

Aachen ...

**Obrazárna Pražského hradu
Prague Castle Picture Gallery**

Otevřeno denně / Open daily

www.hrad.cz